CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 5

RESPONSABILITĂȚILE CONDUCĂTORILOR ȘI LUCRĂTORILOR

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (1)

De ce este necesar să discernem conducătorii falși

Pentru că acum am terminat părtășia despre diversele manifestări ale antihriștilor, astăzi vom avea părtășie despre o temă nouă – diversele manifestări ale conducătorilor falși. În acești ani de credință în Dumnezeu, v-ați confruntat cu tot felul de manifestări și practici ale conducătorilor falși. Pe măsură ce casa lui Dumnezeu suspendă conducătorii falși aflați la toate nivelurile, majoritatea oamenilor câștigă unoarecare discernământ în ceea ce privește conducătorii falși; adică, majoritatea oamenilor înțeleg oarecum unele manifestări specifice ale conducătorilor falși. Dar indiferent care este înțelegerea voastră și cât de mult înțelegeți, în definitiv, aceasta nu este destul de sistematizată sau de specifică. Pe parcursul alegerilor bisericești, mulți oameni nu reușesc să înțeleagă principiile de alegere a conducătorilor, ce tip de persoană să aleagă drept conducător și ce tip de persoană, în calitate de conducător, aduce frații și surorile în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și este un conducător calificat. Nu prea sunt conștienți de aceste lucruri și nu prea le înțeleg. Ba chiar există oameni confuzi și lipsiți de discernământ care, în timpul alegerilor, în mod intenționat aleg conducători falși, alegând pe oricine este precum un conducător fals, în timp ce nu-i văd pe cei care sunt cu adevărat calificați și capabili să fie conducători, care au calibrul și umanitatea unui conducător. Cei care nu au în mod fundamental calibrul și umanitatea necesare pentru a fi conducători sunt aleși deoarece par entuziaști ori au unele comportamente bune și deoarece corespund noțiunilor oamenilor despre ce înseamnă să fii „bun”, în timp ce aceia care au realmente abilitățile necesare pentru a conduce nu vor fi aleși niciodată. Cei care caută să fie în centrul atenției și se

consumă cu entuziasm, dar sunt absolut incompetenți, vor apărea mereu în tot felul de situații, părând că sunt deosebit de activi, iar majoritatea oamenilor vor crede că o asemenea persoană este calificată și ar trebui să fie aleasă. Rezultatul este că, după ce sunt aleși, asemenea oameni nu-și pot asuma nicio lucrare. Ba chiar nu reușesc să implementeze rânduielile de lucru ale Celui de mai sus și nici nu știu cum să facă acest lucru. Deși trebăluiesc mereu cu mult entuziasm, după ce conduc o perioadă de timp, în lucrarea bisericii nu apar deloc îmbunătățiri, iarprogresele sunt nesemnificative, apărând adeseasituații în care lucrarea bisericii este dezorganizată sau oamenii sunt învrăjbiți din cauza tulburării sau a uzurpării puterii de către oameni răi. Acestea sunt consecințele generate de conducătorii falși. După ce un conducător fals este ales, nu numai că intrarea în viață a fraților și surorilor va fi influențată și va avea de suferit, dar, în același timp, diverse elemente ale lucrării bisericești vor fi afectate în mod negativ, astfel încât lucrarea de diseminare a Evangheliei nu va putea fi efectuată cu ușurință sau în mod eficient. Aceasta este parțial o problemă cauzată chiar de conducătorul fals, dar este și parțial legată de cei care îl aleg. Dacă nu înțelegi adevărurile-principii, nu ai discernământ, ești orb și nu-i poți vedea pe oameni așa cum sunt, ajungând să alegi un conducător fals, atunci nu doar îți faci rău ție și altora, dar și lucrarea bisericii va avea de suferit. Acestea sunt impactul și prejudiciul cauzate de conducătorii falși asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și asupra lucrării bisericii. În consecință, trebuie să discernem și să enumerăm diversele manifestări ale conducătorilor falși, iar pe această bază, vă voi da posibilitatea să înțelegeți care sunt comportamentele pe care ar trebui să le aibă un conducător calificat, ce lucrare ar trebui să facă și care anume este sfera responsabilităților sale. Tema discernerii conducătorilor falși este foarte importantă pentru că se referă la lucrarea bisericii, la intrarea în viață a fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu și mai ales la

modul în care evoluează fiecare datorie. Unii ar putea spune: „Nu intenționez să candidez la alegeri, nici nu am vreo ambiție sau dorință să fiu conducător sau lucrător. Îmi cunosc limitele și este de ajuns să fiu un credincios obișnuit, așa că acest aspect al adevărurilor-principii nu are nimic de-a face cu mine. Dacă vreau să ascult, voi asculta ceva despre mântuirea și intrarea mea în viață. Diversele manifestări ale conducătorilor falși și adevărurile legate de acestea nu sunt relevante pentru intrarea mea în viață, așa că nu sunt nevoit să ascult sau pot asculta fără să dau atenție sau fără tragere de inimă și doar să trec prin acest proces fără să pun suflet.” Este aceasta o atitudine bună? (Nu, nu este.) Alții spun: „Nu am nicio ambiție și nu vreau să candidez pentru poziția de conducător. De când eram copil, nu mi-am dorit să fiu oficial sau să mă remarc în fața celorlalți, pur și simpluîmi place să fiu o persoană oarecare, obișnuită. Am dorit să fiu un adept din momentul în care am început să cred în Dumnezeu. Îmi place să respect ordinele altora și fac orice îmi cer. Cât de simplu este să fii o asemenea persoană! Sunt doar un om de rând care nu vrea să își facă griji sau să fie împovărat, așa că nu am nevoie și nici nu vreau să aud aceste lucruri.” Această opinie este corectă sau nu? (Nu este.) Ce nu este corect în legătură cu ea? (Deși nu doresc să fie conducători, dacă nu înțeleg acest aspect al adevărului și nu pot discerne conducătorii falși, atunci, în timpul alegerilor, este foarte probabil ca ei să aleagă un conducător fals, ceea ce va afecta lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu.) Acesta este un aspect. Altceva? (Problema conducătorilor falși există în fiecare dintre noi și ar trebui să ne autoanalizăm, să reflectăm asupra noastră și să ne înțelegem pe noi înșine.) (Dacă nu putem discerne conducătorii falși, atunci nici măcar nu vom ști când cineva ne-a indus în eroare, iar viețile noastre vor avea de suferit.) (O asemenea opinie este o manifestare a faptului că nu urmărim adevărul. A fi conducător în casa lui Dumnezeu nu este totuna cu a fi ambițios și a dori să fii

oficial în lume. Să fii conducător înseamnăsă urmărești adevărul mai bine, să porți o povară pentru lucrarea bisericii și să respecți intențiile lui Dumnezeu. Asta înseamnă să lupți pentru adevăr.) (Făcând parte dintre aleșii lui Dumnezeu, avem obligația și responsabilitatea să raportăm conducătorii falși. Dacă nu putem să discernem conducătorii falși, atunci este posibil să lăsăm unul să preia puterea și să afecteze lucrarea bisericii.) Al câtelea aspect este acesta? (Al cincilea.) Fiecare dintre aceste aspecte este corect și destul de precis. Dacă disecăm esența acestei probleme pe baza opiniei tipului de persoană pe care tocmai l-am menționat, există practic aceste cinci aspecte. Indiferent dacă dorești sau nu să fii conducător, fiind unul dintre aleșii lui Dumnezeu, ar trebui să îți asumi un rol de supraveghere a conducătorilor și lucrătorilor. Casa lui Dumnezeu este și casa ta, iar un conducător este ca o mică gospodină. Și tu vei fi afectat și implicat dacă nu gestionează lucrurile bine, așa că ai responsabilitatea și obligația să îi supraveghezi lucrarea.

O prezentare generală a celor cincisprezece responsabilități ale conducătorilor și lucrătorilor

Nu este dificil să discernem conducătorii falși, pentru că asemenea oameni nu sunt rari în cadrul bisericii; ei au existat încă de la începutul conducerii și lucrării bisericești. Calibrul și abilitatea lor de înțelegere, caracterul și calea pe care au ales-o au multe manifestări concrete. Înainte de a diseca aceste manifestări concrete, ar trebui să înțelegem care sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și mai ales ce lucrare specifică este inclusă. Doar cei care sunt capabili să facă bine această lucrare specifică sunt conducători și lucrători calificați; cei care nu pot face această lucrare sunt conducători falși. Probabil că majoritatea oamenilor încă nu au o metodă de a-i discerne pe conducătorii falși,

nu pot pricepe principiile de bază și nu știu ce aspecte esteimportant să fie discernute. Astăzi, haideți mai întâi să avem părtășie în mod sistematic despre care anume sunt responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, enumerându-le astfel încât să le știți clar cu toții. După ce veți înțelege aceste principii, atunci când veți alege din nou conducători și lucrători, veți avea un standard corect după care să evaluați cum anume să alegeți și cine anume este persoana potrivită pentru a fi aleasă. Așadar, haideți să enumerăm mai întâi responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor.

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor:

1. Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.

2. Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diferite dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală.

3. Aveți părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui înțelese pentru a îndeplini fiecare datorie cum se cuvine.

4. Țineți-vă la curent cu situația supraveghetorilor diferitelor lucrări și ale personalului responsabil pentru diverse sarcini importante și modificați-le îndatoririle sau demiteți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile provocate de folosirea unor persoane nepotrivite și să garantați eficiența și progresul lin al lucrării.

5. Mențineți o pricepere și o înțelegere actualizată a stării și progresului fiecărui element al lucrării și fiți capabili să rezolvați problemele, să corectați abaterile și să remediați imperfecțiunile din lucrare cu promptitudine, astfel încât aceasta să progreseze fără

probleme.

6. Promovați și cultivați tot felul de talente calificate, astfel încât toți cei care urmăresc adevărul să poată avea posibilitatea de a se instrui și de a intra în adevărul-realitate cât mai curând posibil.

7. Alocați și folosiți cu înțelepciune diferite tipuri de oameni, în funcție de umanitatea și punctele lor forte, astfel încât fiecare să fie folosit cât mai bine.

8. Raportați și căutați cu promptitudine cum să remediați confuziile și dificultățile întâmpinate în lucrare.

9. Comunicați, emiteți și implementați cu precizie diversele rânduieli de lucru ale casei lui Dumnezeu conform cerințelor acesteia, oferind îndrumare, supraveghere și îndemnuri, inspectați și urmăriți starea implementării lor.

10. Protejați cum se cuvine și alocați cu înțelepciune diversele elemente materiale ale casei lui Dumnezeu (cărți, diverse echipamente, cereale și așa mai departe) și efectuați inspecții, întreținere și reparații cu regularitate pentru a minimiza daunele și risipa; de asemenea, evitați sustragerea lor de către oameni răi.

11. Alegeți oameni de încredere, cu o umanitate care respectă standardele, în special pentru sarcina de a înregistra, contabiliza și proteja ofrandele sistematic; revizuiți și controlați cu regularitate intrările și ieșirile, astfel încât cazurile de irosire sau risipă, precum și cheltuielile nechibzuite, să poată fi identificate cu promptitudine – opriți aceste lucruri și solicitați o despăgubire rezonabilă; în plus, împiedicați, prin orice mijloace, ofrandele să cadă în mâinile oamenilor răi și să fie sustrase de aceștia.

12. Identificați prompt și cu exactitate diverșii oameni,

evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și transformați lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dezvolte discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.

13. Protejați-i pe aleșii lui Dumnezeu de la a fi tulburați, induși în eroare, controlați și răniți de antihriști și ajutați-i să-i discearnă pe antihriști și să se lepede de ei din inimile lor.

14. Discerneți prompt și apoi îndepărtați sau excludeți toate tipurile de oameni răi și antihriștii.

15. Protejați angajații responsabili pentru lucrări importante de toate felurile, adăpostindu-i de interferențele lumii exterioare și țineți-i în siguranță pentru a vă asigura că diversele elemente importante ale lucrării pot continua într-o manieră ordonată.

Responsabilitățile liderilor și lucrătorilor au fost sintetizate într-un total de cincisprezecepuncte, iar noi vom avea părtășie pe baza acestora. Haideți să ne uităm mai întâi la fiecare dintre sarcinile cuprinse în aceste cincisprezece puncte. Primele trei se referă la chestiunea modului în care oamenii înțeleg adevărul și intrarea în viață. Aceasta este lucrarea de bază pe care conducătorii și lucrătorii trebuie s-o facă și este una dintre categoriile majore. În calitate de conducători sau lucrători, trebuie cel puțin să fiți capabili să îndepliniți aceste sarcini, să aveți un asemenea calibru, să purtați o asemenea povară și să fiți capabili să vă asumați o asemenea responsabilitate. Acestea sunt lucrurile de bază pe care ar trebui să le aveți. Conducătorii și lucrătorii trebuie să fie capabili să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, să găsească o cale de practicare pornind de la acestea, să-i conducă pe oameni să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, să-i conducă pe oameni să

experimenteze șisă pătrundă cuvintele lui Dumnezeu în viața reală și să fie capabili să le aducă în viața reală, folosindu-le pentru a rezolva diverse probleme sau dificultăți întâlnite în viața reală și în timp ce își fac datoria. Dacă aleșii lui Dumnezeu au probleme care trebuie să fie rezolvate de un conducător sau de un lucrător, dar conducătorul sau lucrătorul nu poate folosi adevărul pentru a rezolva problemele, atunci acel conducător sau lucrător este inutil, incapabil să facă măcar o lucrare elementară. Un asemenea conducător sau lucrător nu este calificat. Punctele patru și cinci se referă la diversele elemente ale lucrării bisericești și la supraveghetorii acelor elemente ale lucrării. În cazul în care conducătoriiși lucrătorii nu controlează supraveghetorii în mod corespunzător, lucrarea bisericii ar putea fidată peste cap sau tulburată de oameni răi, acest lucru ar influența eficacitatea și progresul lucrării, iar lucrarea ar putea fi chiar paralizată. În consecință, cea de-a patra și și cea de-a cincea sarcină sunt și ele sarcini pe care un conducător ar trebui să le facă bine. Punctele șase și șaptese referă la promovarea, cultivareași utilizarea oamenilor de tot felul. Principiul utilizării oamenilor este acela de a-i utiliza pe toți în mod optim, tot felul de oameni putând să-și îndeplinească datoria atât timp cât umanitatea lor este adecvată și corespunde standardelor cerute de casa lui Dumnezeu. Adică, a le permite oamenilor de tot felul să poată îndeplini îndatoriri adecvate; nu e nevoie să forțezi pe cineva să facă un lucru la care nu se pricepe, este de ajuns că este potrivit pentru o sarcină, că o poate face bine și este competent. În plus, unele sarcini implică aspecte tehnice, profesionale, iar unii oameni poate că se pricep să le facă, dar nu au lucrat efectiv în acest domeniu și nici nu înțeleg principiile relevante. În cazul în care corespund standardului pentru a fi promovați și cultivați în casa lui Dumnezeu, acestor oameni ar trebui săli se dea șansa de a fi promovați și cultivați, ca să poată învăța. Astfel, și mai mulți oameni potriviți pot îndeplini diversele

sarcini din casa lui Dumnezeu și nu vor fi posturi libere atunci când biserica va avea nevoie de oameni pentru diferite sarcini. Acestea sunt chestiunile celor două aspecte ale promovării, cultivării și utilizării oamenilor. Haideți să analizăm punctele opt și nouă. Aceste două puncte se referă la atitudinea cu care conducătorii și lucrătorii tratează lucrarea, adică, dacă își pot îndeplini responsabilitățile, dacă au loialitate și dacă au capacitatea să se descurce așa cum se cuvine atunci când tratează cerințele și rânduielile casei lui Dumnezeu și atunci când se confruntă cu dificultăți în lucrare. Punctele zece și unsprezece se referă la principiile care stau la baza tratării ofrandelor și bunurilor de tot felul din casa lui Dumnezeu. Pe de o parte, aceste două puncte se referă la calibrul și la capacitatea de muncă a oamenilor, iar pe de altă parte se referă la chestiuni de umanitate, dacă cineva este loial și dacă își poate îndeplini responsabilitățile. În cele ce urmează, haideți să analizăm punctele doisprezece, treisprezece și paisprezece cu privire la unele circumstanțe excepționale care au loc în biserică – de exemplu, dacă cineva perturbă, tulbură și afectează viața normală a bisericii. Cea mai gravă este desigur apariția antihriștilor sau a altor tipuri de oameni care ar trebui îndepărtați sau excluși. Modul de abordare a unor asemenea oameni și principiile de urmat reprezintă, de asemenea, o lucrare care intră în sfera de responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Să aveți capacitatea de a descoperi imediat problemele, iar atunci când descoperiți că cineva cauzează perturbări și tulburări să puteți să opriți, să gestionați și să rezolvați fără întârziere acest lucru și să vă asigurați că lucrarea și viața bisericească nu sunt tulburate – acestea sunt chestiuni la care se referă aceste trei puncte. Ultimul punct se referă la problema siguranței individuale a personalului indispensabil de tot felul, precum și la faptul dacă lucrările importante de tot felul pot fi garantate. Lucrările pot avansa atunci când personalul este în siguranță, dar dacă apar probleme sau pericole ascunse în ceea ce

privește siguranța personalului, atunci faptul dacă lucrările pot continua sau nu devine o problemă. Haideți să revenim și să vedem câte categorii majore există în total. Punctele unu, doi și trei aparțin primei categorii: intrarea în viața a omului. Punctele patru și cinci aparțin celei de-a doua categorii: diversele elemente ale lucrării bisericești și supraveghetorii acestor elemente ale lucrării. Punctele șase și șapte aparțin celei de-a treia categorii: utilizarea, cultivarea și promovarea oamenilor de tot felul. Punctele opt și nouă aparțin celei de-a patra: rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și dificultățile în lucrare. Punctele zece și unsprezece aparțin celei de-a cincea: ofrande și bunuri ale casei lui Dumnezeu. Punctele doisprezece, treisprezece și paisprezece aparțin celei de-a șasea: circumstanțe excepționale care au loc în biserică. Punctul cincisprezece aparține celui de-al șaptelea: lucrarea bisericească importantă și siguranța personalului. În total, sunt șapte categorii care includ cincisprezece puncte. Aceste șapte categorii intră în sfera de responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor și fac parte din activitatea lor. În calitate de conducător sau de lucrător, sarcinile elementare ale activității tale sunt aceste șapte categorii, iar aceste șapte categorii reprezintă sfera de aplicare a cerințelor casei lui Dumnezeu pentru un conducător sau un lucrător. Dacă vrem să evaluăm dacă un conducător poate face o treabă bună, dacă este competent, dacă are calibrul necesar pentru a fi conducător și dacă este un conducător calificat, ar trebui să folosim aceste șapte categorii. După ce am înțeles acest lucru bazându-ne pe cele șapte categorii majore, vom diseca, una câte una, și vom avea părtășie despre manifestările și practicile specifice ale conducătorilor falși, precum și lucrurile pe care le-au făcut aceștia în perioada în care au fost conducători, drept dovadă că sunt conducători falși și nu unii calificați. Există dovezi concludente dacă sunt analizate conform acestor șapte categorii, iar acest lucru este relativ corect și rezonabil. Spuneți-mi, ar trebui să avem părtășie

despre aceste șapte categorii, una câte una, sau despre cele cincisprezece puncte? Care dintre aceste căi este mai bună? (Să avem părtășie despre cele cincisprezece puncte, unul câte unul.) Asta corespunde preferințelor voastre, cu cât mai detaliat, cu atât mai bine, corect? În continuare, vom începe în mod oficial părtășia noastră despre diversele manifestări ale conducătorilor falși.

Punctul unu: Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu

Conducătorii falși nu au calibrul și capacitatea de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu

Ce este un conducător fals? Desigur, este o persoană care nu poate face lucrări concrete, o persoană care nu își îndeplinește îndatoririle de conducător. Nu face nicio lucrare reală sau critică; se ocupă doar de niște treburi generale și de unele sarcini de suprafață, lucruri care nu au nimic de-a face cu intrarea în viață sau cu adevărul. Indiferent cât din această lucrare îndeplinește, nu există nicio semnificație în a o face. De aceea, astfel de conducători sunt caracterizați ca fiind falși. Prin urmare, cum se poate discerne mai exact un conducător fals? Să începem acum disecarea noastră. Mai întâi trebuie clarificat faptul că prima responsabilitate a unui conducător sau a unui lucrător este să-i conducă pe ceilalți să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr în așa fel încât ceilalți să-l înțeleagă și să pătrundă în adevărul-realitate. Acesta este cel mai important criteriu prin care se poate verifica dacă un conducător este adevărat sau fals. Vedeți dacă îi poate conduce pe ceilalți să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul și dacă poate folosi adevărul pentru a rezolva problemele. Acesta este singurul criteriu prin care să verificăm ce calibru și capacitate de a înțelege cuvintele lui

Dumnezeu are un conducător sau un lucrător și dacă îi poate conduce sau nu pe aleșii lui Dumnezeu să pătrundă în adevărul-realitate. Dacă un conducător sau un lucrător este capabil să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu într-o manieră pură și să înțeleagă adevărul, ar trebui să înlăture noțiunile și închipuirile pe care le au oamenii despre credința în Dumnezeu conform cuvintelor Lui și să-i ajute pe oameni să înțeleagă caracterul practic al lucrării Sale. Ar trebui să rezolve, totodată, conform cuvintelor lui Dumnezeu, dificultățile concrete întâmpinate de aleșii Săi, mai ales când vine vorba de perspective greșite pe care le au în credința lor sau de neînțelegerile pe care le au cu privire la a face o datorie. Trebuie, de asemenea, să aplice cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva problemele care se manifestă atunci când oamenii se confruntă cu diferite încercări și necazuri și să fie capabil să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să înțeleagă și să practice adevărul și să pătrundă în realitatea cuvântului Său. În același timp, trebuie să disece diferitele firi corupte ale oamenilor pe baza stărilor corupte revelate în cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să vadă care dintre acestea se aplică în cazul lor, să dobândească cunoaștere de sine și să-l urască pe Satana și să se răzvrătească împotriva lui, permițându-le, astfel, aleșilor lui Dumnezeu să rămână fermi în mărturia lor, să-l învingă pe Satana și să-L slăvească pe Dumnezeu în toiul a tot felul de încercări. Aceasta este lucrarea pe care ar trebui să o îndeplinească lucrătorii și conducătorii. Este lucrarea de bază, critică și esențială a bisericii. Dacă oamenii care servesc drept conducători au capacitatea de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu și calibrul de a înțelege adevărul, nu numai că vor putea înțelege cuvintele lui Dumnezeu și pătrunde în realitatea lor, ci vor putea, de asemenea, să-i sfătuiască, să-i îndrume și să-i ajute pe cei pe care îi conduc spre o înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu și spre pătrunderea în realitatea lor. Însă calibrul necesar pentru a pricepe cuvintele lui Dumnezeu și de a înțelege adevărul este tocmai ceea

ce le lipsește conducătorilor falși. Ei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, nu cunosc firile corupte pe care oamenii le dezvăluie în diferite circumstanțe care sunt expuse în cuvintele Lui sau care sunt stările ce provoacă împotrivire, nemulțumiri și trădare față de Dumnezeu și așa mai departe. Conducătorii falși nu sunt capabili să reflecteze asupra lor înșiși sau să lege cuvintele lui Dumnezeu de ei înșiși; înțeleg doar puțină doctrină și câteva regulamente din sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu. Atunci când au părtășie cu alții, doar recită câteva dintre cuvintele Sale, apoi le explică sensul literal. Și, prin asta, cred că au părtășie despre adevăr și fac o lucrare reală. Dacă o persoană poate citi și recita cuvintele lui Dumnezeu așa cum fac ei, o vor considera drept cineva care iubește și înțelege adevărul. Un conducător fals înțelege doar sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu; în mod fundamental, nu înțelege adevărul cuvintelor lui Dumnezeu și, prin urmare, nu este capabil să vorbească despre experiența și cunoașterea sa despre acestea. Conducătorii falși nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu; pot înțelege doar sensul superficial al acestora, dar cred că asta înseamnă a înțelege cuvintele Lui și adevărul. În viața de zi cu zi, interpretează întotdeauna sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu pentru a-i sfătui și a-i ajuta pe alții, considerând că a face asta înseamnă că fac o lucrare și că îi conduc pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să intre în realitatea lor. Realitatea este că, deși conducătorii falși au adesea părtășie cu ceilalți în acest fel despre cuvintele lui Dumnezeu, nu pot rezolva nici cea mai mică problemă reală, iar aleșii lui Dumnezeu rămân incapabili să practice sau să experimenteze cuvintele Sale. Indiferent cât de mult participă la adunări sau mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, tot nu înțeleg adevărul, nici nu au intrare în viață și niciunul dintre ei nu este capabil să vorbească despre experiențele și cunoștințele sale. Chiar dacă există oameni răi și neîncrezători care provoacă tulburări în biserică, nimeni nu este

capabil să-i discearnă. Când un conducător fals vede un neîncrezător sau o persoană rea provocând o tulburare, acesta nu dă dovadă de discernământ, ci își extinde iubirea și îndemnurile către acea persoană, cerându-le celorlalți să fie toleranți și răbdători față de aceasta, păsuindu-i pe acești oameni pe măsură ce ei continuă să provoace tulburări în biserică. Acest lucru face ca fiecare element din lucrarea bisericii să fie destul de nefructuos. Aceasta este consecința eșecului unui conducător fals în a face lucrări concrete. Conducătorii falși nu pot folosi adevărul pentru a rezolva probleme, ceea ce este suficient pentru a demonstra că nu au adevărul-realitate. Atunci când vorbesc, doar rostesc cuvinte și doctrine și tot ce le spun altora să practice reprezintă doctrine și regulamente. De exemplu, când o persoană dezvoltă o înțelegere greșită despre Dumnezeu, un conducător fals îi va spune: „Cuvintele lui Dumnezeu au acoperit deja toate acestea: orice ar face Dumnezeu, este mântuirea omului, este iubire. Uite cât de clare și cât de explicite sunt cuvintele Lui. Cum de încă poți să-L înțelegi greșit?” Acesta este tipul de instrucțiuni pe care conducătorii falși le dau oamenilor. Ei rostesc cuvinte și doctrine pentru a-i sfătui pe oameni, pentru a-i constrânge și pentru a-i face să respecte regulamentele. Acest lucru nu este deloc eficient și nu poate rezolva nicio problemă. Conducătorii falși pot să rostească doar cuvinte și doctrine pentru a-i îndruma pe oameni, ceea ce-i face pe oameni să creadă că a fi capabili să rostească doctrine înseamnă că au intrat în adevărurile-realitate. Totuși, când se confruntă cu o dificultate, nu știu cum să pună în practică, nu au nicio cale, iar toate cuvintele și doctrinele pe care le-au înțeles sunt date la o parte. Ce arată asta? Arată că înțelegerea doctrinelor nu este deloc utilă sau valoroasă. Singurul lucru pe care îl înțeleg conducătorii falși este doctrina. Nu pot avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme; nu există principii în acțiunile lor și, în viața lor, nu fac decât să urmeze niște reglementări pe care le consideră bune. Astfel de

oameni nu au adevărurile-realități. De aceea, atunci când conducătorii falși îi îndrumă pe oameni să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, nu există niciun efect adevărat. Sunt capabili doar să îi facă pe oameni să înțeleagă sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu și nu îi pot ajuta să obțină luminarea din cuvintele Lui sau să înțeleagă ce fel de firi corupte au. Conducătorii falși nu înțeleg care sunt stările oamenilor sau ce fire-esență dezvăluie aceștia confruntați cu o situație dată, care dintre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie folosite pentru a rezolva aceste stări eronate și firi corupte, ce se spune despre acestea în cuvintele lui Dumnezeu, cerințele și principiile cuvintelor Lui sau adevărurile din acestea. Conducătorii falși nu înțeleg nimic din aceste adevăruri-realități. Ei doar îndrumă oamenii spunând: „Mănâncă și bea mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Există adevăr în ele. Vei înțelege când vei fi citit mai multe din cuvintele Lui. Dacă nu înțelegi unele dintre ele, ar trebui să te rogi, să cauți și să meditezi mai mult la ele.” Astfel sfătuiesc oamenii și nu pot rezolva problemele procedând astfel. Indiferent cine întâmpină o problemă și vine să caute de la ei, le spun același lucru. Ulterior, acea persoană tot nu se cunoaște și tot nu înțelege adevărul. Nu va putea să-și rezolve problema reală sau să înțeleagă cum ar trebui să practice cuvintele lui Dumnezeu și doar respectă sensul literal al cuvintelor și regulamentelor lui Dumnezeu. Când vine vorba de adevărurile-principii ale practicării cuvintelor lui Dumnezeu sau în ce realități ar trebui să pătrundă, tot nu înțelege. Aceasta este ceea ce rezultă din lucrarea conducătorilor falși: nici măcar un singur rezultat real.

Dumnezeu le cere oamenilor să se îmbrace modest și decent, cuviincios, precum niște sfinți. „Modest și decent, cuviincios, precum niște sfinți” – șapte cuvinte în total, dar înțelegeți ce înseamnă ele? (Știm cu toții că, din punct de vedere doctrinar,

Dumnezeu le cere oamenilor să se îmbrace modest și decent, cuviincios, precum niște sfinți, dar nu știm cum să evaluăm ce este modest sau decent atunci când ne îmbrăcăm.) Acest lucru se referă la problema faptului dacă adevărul este înțeles sau nu. Dacă nu puteți evalua acest lucru, atunci se dovedește că nu înțelegeți cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, ce înseamnă înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu? Înseamnă să înțelegeți criteriile pentru modestie și decență despre care vorbește Dumnezeu sau, mai precis, culoarea și stilul vestimentar. Ce culori și stiluri sunt modeste și decente? Cei care au capacitatea de a înțelege adevărul știu ce este modest și decent și ce este bizar. Deși sunt modeste și decente, unele haine au un stil învechit. Lui Dumnezeu nu-i plac lucrurile învechite și nu le cere oamenilor să imite stilurile din trecut sau să devină farisei ipocriți. Ceea ce Dumnezeu înțelege prin „modest și decent” este să aveți o asemănare umană normală, să arătați onorabil, elegant și să aveți clasă. Dumnezeu nu le cere oamenilor să poarte haine bizare, nici să se îmbrace în zdrențe ca niște cerșetori, ci să se îmbrace modest și decent, cuviincios, precum niște sfinți. Aceasta este înțelegerea oamenilor normali. Dar, după ce a auzit acest lucru, un conducător fals s-a entuziasmat și a spus: „Cuvintele lui Dumnezeu ne dau sfera de aplicare a modului de a ne îmbrăca «modest și decent, cuviincios, precum niște sfinți» – dacă respectăm aceste șapte cuvinte, atunci Îl slăvim pe Dumnezeu, nu Îl facem de rușine, și vom fi niște oameni foarte apreciați printre necredincioși. Așadar, ce înseamnă modest și decent? Înseamnă că trebuie să vorbești și să acționezi cu o asemănare umană și trebuie să fii cuviincios precum un sfânt. În general, când vorbim despre sfinți, ne referim la sfinții antici. Dacă vrem să fim cuviincioși precum niște sfinți, atunci trebuie să imităm stilul sfinților antici, dar oamenii vor crede că ești nebun dacă umbli îmbrăcat în haine străvechi. Acest lucru nu este în concordanță cu principiul onorării lui Dumnezeu, însă ar trebui să existe mărturii pe care le putem depista despre hainele purtate de

sfințiîn vremuri recente. Mediul social era mai bun acum câteva decenii. Oamenii erau mai simpli și se îmbrăcau mai conservator și corespunzător. Dacă te-ai îmbrăca conform acestui standard, atunci ai fi modest și decent și ai fi cuviincios precum sfânt. Aceasta este calea pentru practică.” Aflând că oamenii din anii 1970 și 1980 purtau cămăși albe și pantaloni albaștri, el le-a spus fraților și surorilor: „Am văzut lumina din cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii din anii ’70 și ’80 se îmbrăcau în ținute care erau destul de corespunzătoare și simple. Nu s-ar putea spune că erau respectabile, dar par să corespundă mai mult cerințelorcuvântului lui Dumnezeu, așa că ne vom îmbrăca conform acestui standard”. Conducătorul a luat inițiativa de a purta această ținută și toți au considerat că arăta bine, destul de decent și simplu. Conducătorul a spus: „Dumnezeu a spus să nu purtăm haine bizare. În primul rând, nasturii de la cămașă trebuie să fie închiși până la gât, iar toți nasturii de la manșete trebuie, de asemenea, să fie închiși. Încheieturile nu trebuie să fie expuse, cămașa trebuie să fie băgată în pantaloni și totul trebuie să fie bine acoperit, fără ca pieptul sau spatele să fie gol. Iată cât de modeste șidecente sunt! Nu sunt acestea modeste și decente și nu corespund cuviinței unui sfânt, așa cum cere Dumnezeu?” Conducătorului îi plăcea extrem de mult ținuta pe care o purta chiar în acel moment și, în același timp, le cerea celorlalți: „Hainele voastresunt prea moderne, prea la modă. Îl fac de rușine pe Dumnezeu, iar Lui nu Îi plac. Grăbiți-vă cu toții să purtați ce port eu, fiți exact ca mine!” Oamenii fără discernământ i-au urmat exemplul, găsind și purtând ținute așa-zis modeste și decente, care corespundeau cuviinței unui sfânt, iar majoritatea oamenilor chiar au crezut că este bine. Dar, în inimile lor, unii oameni au fost dezgustați de aceste lucruri învechite și au simțit că era nepotrivit să facă asta și că această înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu era distorsionată. Acești oameni, în ciuda faptului că nu au fost capabili să spună în mod clar dacă era bine sau rău să asculte de conducător

și nu au îndrăznit să tragă concluzii, au pledat pentru a nu urma orbește mulțimea. Ei au considerat că spusele conducătorului nu erau corecte în totalitate și nu le-au urmat. Doar acei imbecili, acei oameni cărora le lipsește capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, care nu au citit ei înșiși cuvintele lui Dumnezeu, au fost de acord cu ceea ce a spus conducătorul fals și au făcut ceea ce li s-a spus să facă, întocmai cum li s-a spus. L-au urmat pe conducătorul fals și l-au imitat, îmbrăcându-se la fel ca el când ieșeau în oraș. Oricând ieșeau în mijlocul unei mulțimi, se simțeau foarte încântați, gândindu-se: „Noi credem în Dumnezeu Atotputernic iar ținutele noastre sunt foarte cuviincioase, precum cele ale unor sfinți. Voi ce ținute purtați? Cât sunt de necuviincioase, cât sunt de moderne, cât sunt de ticăloase! Uitați-vă la noi, nu lăsăm nimic la iveală!” Credeau că sunt uimitori. Conducătorul fals nu numai că nu și-a dat seama că aceasta este o interpretare greșită a cuvintelor lui Dumnezeu, dar chiar a crezut că practică și pătrunde în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Asta fac falșii conducători. Chiar și pentru cele mai simple și mai ușor de înțeles dintre cerințele lui Dumnezeu către oameni, conducătorii falși nu pot înțelege cu adevărat la ce se referă cuvintele lui Dumnezeu, standardele sau principiile pe care le cer acestea. Pot ei atunci să înțeleagă ce spune Dumnezeu despre firea coruptă a omenirii sau despre stările omenești de toate felurile? Pot ei să știe exact care este adevărul în acest caz? Bineînțeles că nu.

Conducătorii falși nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu; ei știu ce a spus El doar în sensul literal al cuvintelor Lui, dar nu înțeleg ce adevăruri exprimă cuvintele Lui, ce le cere Dumnezeu oamenilor sau ce adevăruri-principii ar trebui să înțeleagă aceștia. Prin urmare, atunci când au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ei doar le interpretează în mod literal și le dau oamenilor unele reglementări, unele reguli pe care aceștia să le

urmeze, folosindu-se de ele pentru a dovedi că și ei înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și au făcut lucrare. Unii conducători falși chiar consideră cuvintele lui Dumnezeu ca fiind deja clare, doar că oamenii nu reușesc întotdeauna să le mănânce și să le bea sau să depună efort. Văzând că toți au în mâini cărți ce conțin cuvintele lui Dumnezeu, ei consideră că este inutil să-i îndrume pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când găsesc probleme în timpul adunărilor sau în timp ce își fac îndatoririle, doar le trimit oamenilor câteva pasaje selectate din cuvintele lui Dumnezeu, spunându-le lucruri precum: „Citește acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu”; „Citește acel pasaj din cuvintele lui Dumnezeu”; sau „Cuvintele lui Dumnezeu spun cutare lucru despre acest aspect și cutare lucru despre acel aspect”. Ei doar trimit oamenilor pasaje selectate din cuvintele lui Dumnezeu, folosind o manieră persuasivă pentru a-i încuraja să citească cuvintele lui Dumnezeu, crezând că acesta este modul în care trebuie să-i conducă să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și că își îndeplinesc responsabilitatea de conducător. După ce văd aceste cuvinte, oamenii spun: „Și eu am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu; oare nu este inutil să aduni aceste cuvinte pentru mine?” Cu toate acestea, conducătorul fals gândește: „Dacă nu ți le trimit, nu vei fi în stare să afli în ce capitol sau la ce pagină sunt aceste cuvinte. Nici măcar nu știi în ce context a rostit Dumnezeu aceste cuvinte. În calitate de conducător, ar trebui să-mi asum această responsabilitate, să îți trimit cuvintele lui Dumnezeu oricând și oriunde.” Într-o efuziune de iubire, unii conducători falși chiar trimit cuiva între zece și douăzeci de pasaje din cuvintele lui Dumnezeu într-o singură zi, pentru a-și demonstra loialitatea față de lucrarea lor și hotărârea de a conduce oamenii în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt trimise oamenilor, dar oare problemele lor sunt rezolvate? Îndeplinesc ei rolul pe care ar trebui să îl joace un conducător?

Adesea, nu îndeplinesc acest rol, deoarece dacă oamenii ar putea înțelege singuri aceste cuvinte, nu ar mai avea nevoie de un conducător. Pasajele din cuvintele lui Dumnezeu trimise de conducătorii falși sunt de fapt bine cunoscute de cei care citesc adesea cuvintele lui Dumnezeu, dar ce le lipsește oamenilor? Care sunt dificultățile și problemele lor? Faptul că atunci când vine vorba de chestiuni reale care implică aceste adevăruri, când se confruntă cu dificultăți, oamenii nu pot vedea esența acestor probleme, nu știu de unde să înceapă pentru a le rezolva și nu știu cum să pătrundă aceste adevăruri – și nici conducătorii falși nu știu. Atunci, oare și-au îndeplinit responsabilitatea în această privință? Sunt competenți în lucrarea de conducere? În mod clar nu și-au îndeplinit această responsabilitate. De exemplu, când oamenii citesc în cuvintele lui Dumnezeu despre cum trebuie să fie o persoană cinstită, pentru că nu știu cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și nu au calibrul necesar pentru a pricepe și a înțelege adevărul, conducătorii falși ar spune: „Cerințele lui Dumnezeu nu sunt ridicate. Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, iar să fii cinstit înseamnă să vorbești cu sinceritate. Oare cuvintele lui Dumnezeu nu au spus totul: «Comunicarea voastră să fie: Da, da; Nu, nu» (Matei 5:37)? Cât de clare sunt cuvintele lui Dumnezeu! Spune doar ceea ce gândești în inima ta; este foarte simplu! De ce nu poți face asta? Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, trebuie să îl practicăm. A nu-l practica înseamnă că ne răzvrătim, iar Dumnezeu îi mântuiește oare pe cei care se răzvrătesc împotriva Lui? Nu face asta.” Auzind acest lucru, oamenii răspund: „Tot ce spui este corect, dar tot nu știm cum să fim oameni cinstiți, pentru că, de multe ori, minciuna este involuntară sau este ceva ce facem atunci când nu avem de ales și există un motiv în spatele acesteia. Cum ar trebui rezolvată această problemă?” Ce ar spune conducătorul fals? „Oare nu este acest lucru ușor de rezolvat? Nu l-au clarificat cuvintele lui Dumnezeu? Să fii o persoană cinstită

înseamnă să fii ca și un copil; este foarte simplu! Nu poți fi ca un copil indiferent de vârsta pe care o ai? Este de ajuns să te uiți cum se comportă copiii.” Apoi, cel care ascultă se gândește: „Principalele comportamente ale unui copil sunt să fie naiv și vioi, să sară de colo-colo, să fie imatur și să nu înțeleagă multe lucruri. Din moment ce conducătorul a spus asta, atunciașa voi face.” A doua zi, această persoană în vârstă de 30 sau 40 de ani și-a legat părul în două codițe împletite, și-a pus o bentiță roz și agrafe de păr, s-a îmbrăcat cu o cămașă roz și s-a încălțat cu pantofi și șosete roz, îmbrăcându-se complet în roz. Văzând acest lucru, conducătorul a spus: „E bine așa! Mergi mai mult ca un copil, săltând de colo-colo. Vorbește mai inocent, ca un copil, fără răutate în privire și cu un zâmbet pe față – nu asta înseamnă să te întorci la felul de a fi al unui copil? Acesta este comportamentul unei persoane cinstite!” Conducătorul a fost destul de mulțumit, în timp ce alții văd acest lucru ca pe un comportament prostesc, anormal. Acest conducătorfals nu numai că nu a reușit să rezolve problema, dar nicinu a știut deloc cum să caute adevărurile-principii, conducând oamenii pe calea absurdului. Conducătorul fals nu știe cum să înțeleagă corect și pur nici măcar cel mai simplu adevăr despre cum să fii o persoană cinstită, recurgând la aplicarea oarbă a regulamentelor, înțelegându-l atât de distorsionat încât îi dezgustă pe cei care îl aud. Asta fac conducătorii falși.

Conducătorii falși înțeleg cuvintele lui Dumnezeu în tot felul de moduri, venind cu diverse puncte de vedere bizare și excentrice. De asemenea, ei susțin practicarea și respectarea cuvintelor lui Dumnezeu, cerându-le celorlalți să accepte și să respecte felul în care înțeleg ei lucrurile. Pe scurt, oamenii precum acești conducători falși adesea înțeleg cuvintele lui Dumnezeu în mod superficial și distorsionat. Folosind un termen spiritual pentru a defini acest lucru, am spune că le „lipsește înțelegerea spirituală”.

Pe lângă faptul că înțeleg cuvintele lui Dumnezeu în mod distorsionat, ei adesea le cer și celorlalți să urmeze, la fel ca ei, aceste doctrine și reglementări distorsionate. Între timp, ei se folosesc de modul lor distorsionat de a înțelege lucrurile pentru a-i condamna pe cei care înțeleg adevărul în mod pur. Acești conducători falși, fiind lipsiți de înțelegere spirituală, nu scrutează și nu analizează cuvintele lui Dumnezeu precum o fac antihriștii. La prima vedere, ei par că abordează cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine supusă, mâncând, bând și acceptând. Cu toate acestea, din cauza calibrului lor slab și a incapacității lor de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, le tratează ca pe un manual, crezând că acesteaurmează logica „unu plus unu egal doi, doi plus doi egal patru". Ei nu știu că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul, iar pentru a intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem la ce se referă adevărurile rostite în cuvintele lui Dumnezeu și care sunt diversele stări și conținuturi pe care le cuprind aceste adevăruri. Atunci când alții înțeleg cuvintele lui Dumnezeu într-un mod foarte concret și practic, ei consideră că acest lucru este superficial și nu merită ascultat, spunând: „Înțeleg totul, știu totul. Lucrurile despre care vorbești sunt deja explicate clar în cuvintele lui Dumnezeu, de ce este nevoie să le spui tu?" De fapt, ei nu sunt conștienți că ceea ce discută alții cuprinde un conținut specific legat de adevărurile din cuvintele lui Dumnezeu. Deoarece acestor conducători falși le lipsește înțelegerea spirituală și nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, ei cred că toate adevărurile sunt mai mult sau mai puțin la fel, fără diferențe specifice între aspectele la care se referă; consideră că, în ciuda faptului că vorbesc la nesfârșit despre aceste lucruri, în esență, toate reprezintă același aspect. Această credință indică o problemă gravă și îi condamnă pe acești indivizi să nu înțeleagă niciodată adevărul.

Conducătorii falși nu pot conduce oamenii în adevărul-realitate

Acum, există indivizi cu un calibru bun și cu capacitate de înțelegere, care au dobândit deja o anumită experiență și o anumită pătrundere în cuvintele de bază ale lui Dumnezeu și dețin un anumit adevăr-realitate, dar au nevoie să fie îndrumați și conduși într-un mod mai specific, astfel încât intrarea lor să poată fi mai precisă și mai detaliată. Numai conducătorii falși nu reușesc să înțeleagă la ce se referă detaliile specifice ale adevărului sau de ce se vorbește astfel despre ele, crezând că acest lucru complică lucrurile în mod inutil sau reprezintă un joc de cuvinte. Ei nu înțeleg sau nu știu cum să priceapă sau să experimenteze diversele aspecte cuprinse în adevăr. Prin urmare, după ce devin conducători, tot ce pot face este să-i conducă pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu împărtășite în mod obișnuit, apoi să vorbească despre unele doctrine și să sintetizeze unele metode de practică pentru respectarea regulamentelor, oamenii obținând de la ei doar niște termeni spirituali superficiali și cuvinte, doctrine, regulamente și sloganuri rostite în mod obișnuit. Celor care sunt noi credincioși, predicile conducătorilor falși nu le-ar putea fi suficiente decât pentru un an sau doi, dar după un an sau doi, cei care au ajuns să înțeleagă unele adevăruri vor începe să discearnă afirmațiile și abordările conducătorilor falși. Iar cei cărora le lipsește în mod fundamental capacitatea de înțelegere, oricum ar predica conducătorii falși, nu simt nimic, nu sunt conștienți și nu reușesc să realizeze că lucrurile pe care le predică acești conducători sunt doar cuvinte și doctrine și că lucrurile pe care le înțeleg sunt doar niște teorii goale, sloganuri și reglementări care nu reprezintă deloc adevărul. Pe baza acestor manifestări, pot conducătorii falși să-și îndeplinească responsabilitatea de „a-i conduce pe oameni să mănânce și să bea din cuvintele lui

Dumnezeu și să le înțeleagă și să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”? Pot ei să îndeplinească acest rol? Își pot ei îndeplini responsabilitățile? (Nu.) De ce nu pot? Care este problema esențială? (Acești oameni nu au înțelegere spirituală și nu pot pricepe adevărul.) Nu au înțelegere spirituală și nu pot pricepe adevărul, dar totuși vor să îi conducă pe alții – acest lucru este absolut imposibil! Să ai așteptări de la conducătorii falși să îi îndrume pe oameni să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să intre în realitatea cuvintelor Lui este ca și cum ai încerca să păstorești pisici – asta nu se va întâmpla! De exemplu, să fii o persoană cinstită: cuvintele lui Dumnezeu sunt destul de simple în această privință, sunt doar câteva propoziții, nu sunt complicate. Oricine are un dram de educație știe ce înseamnă aceste cuvinte, dar pentru a dovedi că sunt vrednici de lucrare și că pot conduce oamenii, conducătorii falși dau explicații detaliate pe baza cuvintelor lui Dumnezeu: „Care este semnificația cerinței lui Dumnezeu ca oamenii să fie cinstiți? Faptul că a fi o persoană cinstită este ceea ce Dumnezeu iubește. Non-credincioșii nu sunt cinstiți, ei nu spun adevărul, iar lucrurile pe care le spun sunt numai minciuni și cuvinte înșelătoare; întreaga lume este o mare națiune a minciunii. Prin urmare, primul lucru pe care îl cere Dumnezeu când vine astăzi este ca oamenii să fie cinstiți. Dacă nu ești o persoană cinstită, Dumnezeu nu te va iubi; dacă nu ești o persoană cinstită, nu poți fi mântuit și nici nu poți intra în Împărăție; dacă nu ești o persoană cinstită, nu poți practica adevărul și cu siguranță ești o persoană înșelătoare; dacă nu ești o persoană cinstită, nu ești o ființă creată calificată.” Acum înțelegeți cum să fiți persoane cinstite? (Nu.) După toate acestea, tot nu este clar. Când aud asta, noii credincioși simt că aceste cuvinte sunt excelente, ceva ce nu au auzit în cei douăzeci sau treizeci de ani de când sunt religioși. Unii chiar spun: „Aceste cuvinte sunt puternice, fiecare propoziție merită un «Amin». Această predică este foarte bună, este cu adevărat o predică a

Epocii Împărăției!” Apoi, conducătorulfalscontinuă: „Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, prin urmare suntem noi oameni cinstiți?” Unii cugetă asupra acestui lucru: „Din moment ce Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, înseamnă că nu suntem încă oameni cinstiți.” Unii rămân tăcuți, gândindu-se: „Mă consider destul de sincer. Nu mă cert niciodată cu alții, iar atunci când fac afaceri, nu îndrăznesc să înșel pe nimeni. Uneori, dacă profit un pic, nici nu pot dormi noaptea. Sunt eu o persoană cinstită? Cred că sunt o persoană sinceră, iar asta oare nu este același lucru cu a fi o persoană cinstită?” Alții spun: „Eu, din fire, nu pot spune minciuni. Mă înroșesc la față ori de câte ori spun ceva neadevărat, așadar sigur sunt o persoană cinstită, nu?” Apoi, conducătorul fals adaugă: „Fie că ești o persoană cinstită sau nu, din moment ce cuvântul lui Dumnezeu ne cere să fim cinstiți, atunci este obligatoriu să fii o persoană cinstită. Dacă acționeziconform cuvintelor lui Dumnezeu, ești o persoană cinstită. Atunci te eliberezi de înșelătorie, de legăturile influenței întunecate a Satanei. Odată ce devii o persoană cinstită, intri în adevărul-realitate, îți poți îndeplini îndatoririle și te poți supune lui Dumnezeu.” Acum înțelegeți cum să fițipersoane cinstite? (Nu.) Totuși, unii sunt încântați: „Aceste cuvinte sunt puternice. Amin! Fiecare propoziție este corectă. Niciuna dintre ele nu provine direct din cuvintele lui Dumnezeu, dar toate sunt înțelese din cuvintele lui Dumnezeu. Această înțelegere este fantastică! Eu de ce nu pot să înțeleg așa? Se pare că acest conducător este cu adevărat demn de titlul de conducător, chiar e făcut pentru a conduce!” După ce aud acest lucru, oamenii cu calibru și istețime cugetă: „Nu ai explicat ce este o persoană cinstită. Cum anume poate fi cineva o persoană cinstită?” Conducătorul fals continuă: „Să fii o persoană cinstită înseamnă să nu minți. De exemplu, dacă anterior ai comis adulter, atunci te rogi lui Dumnezeu și mărturisești de câte ori ai făcut-o și cu cine. Dacă simți că nu-L poți vedea sau atinge pe Dumnezeu, atunci trebuie să

te mărturisești conducătorului, clarificând totul. Mărturisirea sinceră este cerința de bază pentru a fi o persoană cinstită. În plus, înseamnă să te destăinui, să nu amesteci minciuni în nimic. Cum gândești despre orice, ce intenții ai, ce corupție dezvălui, pe cine urăști sau pe cine ai blestemat în inima ta, pe cine vrei să rănești sau împotriva cui complotezi – toate ar trebui să fie mărturisite acestor persoane. Făcând asta, devii deschis și candid, trăind în lumină. Asta înseamnă să fii o persoană cinstită. O persoană cistită trebuie să renunțe la egoul său; trebuie să fie capabilă să arate și să disece cele mai rele și mai întunecate părți ale inimii sale.” Auzind aceasta, înțelegeți acum cum să fițipersoane cinstite? (Încă nu.) Chiar și după ce ascultă, oamenii înțelegdoar doctrinele, nu și practicile specifice. Cu o astfel de înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu, conducătorii falși îi conduc pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu în acest fel și, de asemenea, au părtășie în acest fel, considerând că ei înțeleg cel mai bine cuvintele lui Dumnezeu, au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu și pot conduce oamenii în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. În realitate, lucrurile pe care le înțeleg și despre care au părtășie sunt doar doctrine și sloganuri care nu oferă niciun fel de ajutor celor care doresc să caute adevărul-realitate și să înțeleagă adevărurile-principii. Cu toate acestea, conducătorii falși încă mai cred că dețin o mare capacitate de înțelegere, că percep cuvintele lui Dumnezeu într-un mod unic și că sunt superiori oamenilor obișnuiți. Umblă predicând aceste doctrine și sloganuri, chiar comparându-se cu alții, folosesc adesea aceste doctrine și sloganuri pentru a intra în dispute verbale și chiar le folosesc frecvent pentru a ține morală oamenilor, pentru a-i emonda, a-i judeca și a-i condamna. Ei cred că, făcând asta, fac lucrare, aduc cuvintele lui Dumnezeu în viața reală și le pun în practică. Nu este aceasta o chestiune supărătoare? Conducătorii falși nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, nu pot conduce oamenii în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. După ce

citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei pot să aibă părtășie doar despre unele cuvinte și doctrine, și totuși umblă predicându-le și promovându-le. Însă, în realitate, ei nu înțeleg niciun adevăr din cuvintele lui Dumnezeu. De exemplu, nu înțeleg unii termeni spirituali similari sau expresii similare și nici nu cunosc diferențele dintre ele sau cum să le adapteze la situațiile reale. În afară de faptul că respectă regulamente și debitează cuvinte și doctrine, nu înțeleg cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și nu le practică realmente. Prin urmare, este clar că înșiși conducătorii falși nu înțeleg adevărul și nici nu sunt capabili să conducă oamenii să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să intre în adevărul-realitate. Am ilustrat acest lucru cu exemplul referitor la faptul de a fi o persoană cinstită. Neștiind cum să perceapă adevărul de a fi o persoană cinstită, conducătorii falși încep să debiteze cuvinte și doctrine și să predice sloganuri, inducându-i în eroare pe acei proști și pe acei nătângi care nu au înțelegere spirituală, lăsându-i dezorientați. După ce ascultă aceste cuvinte și doctrine, ei îi idolatrizează îndeosebi pe conducătorii falși și, după ce îi urmează câțiva ani, ajung să nu înțeleagă nici măcar adevărurile elementare, nepătrunzându-le deloc. Vom încheia aici părtășia noastră cu privire la acest punct.

Punctul doi: Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diferite dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor reală (Partea întâi)

Conducătorii falși nu pot vedeaadevăratele stăriale fiecărui tip de persoană

A doua responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor este să se familiarizeze cu stările fiecărui tip de persoană și să rezolve diferite dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în

viața lor reală. Cum îndeplinesc conducătorii falși această lucrare? Sunt ei calificați pentru această sarcină? Haideți să disecăm acest punct. Să se familiarizeze cu stările fiecărui tip de persoană – pe ce bază realizează eiacest lucru? Pe baza înțelegerii cuvintelor lui Dumnezeu care expun firile și esențele corupte ale diverselor persoane. Pentru a înțelege stările diverșilor oameni, o persoană trebuie mai întâi să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu care expun diferitele stări, firi corupte și esențe corupte ale oamenilor și să fie capabilă să se compare cu ele. Tipul de firi expuse de Dumnezeu vizează felul oamenilor, umanitatea pe care o au, manifestările și dezvăluirile pe care le au și atitudinea lor față de Dumnezeu, față de cuvintele lui Dumnezeu și față de datoria lor; aceste stări trebuie să fie comparate cu ale lui Dumnezeu cuvinte și, procedând astfel, o persoană este capabilă să înțeleagă stările diverșilor oameni. Prin urmare, familiarizarea cu stările diverselor persoane se realizează în primul rând pe baza înțelegerii cuvintelor lui Dumnezeu și a capacității de a pricepe cuvintele lui Dumnezeu. Conducătorii falși nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, prin urmare pot ei înțelege adevărurile complexe despre diversele tipuri de oameni expuse de cuvintele lui Dumnezeu, precum și diferitele stări și esențe corupte care sunt expuse? (Nu.) Ei nu înțeleg, nu cunosc conexiunile implicate aici și nu cunosc adevărurile implicate. Deoarece nu au capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, de a pricepe stările diferitelor persoane – această chestiune esențială și importantă – este o sarcină foarte problematică și dificilă pentru conducătorii falși.

Cum înțeleg conducătorii falși stările diverselor persoane? Ei gândesc: „Această persoană este entuziastă, cealaltă este meschină, acesteia îi place să se îmbrace elegant, cealaltă are prea puțină credință…” Ei se uită doar la aceste fenomene superficiale, dar nu știu care este cu adevărat atitudinea cuiva față de cuvintele lui

Dumnezeu și față de adevăr și care este cu adevărat natura-esență pe care acesta o are. De exemplu, cineva are credință adevărată și este energic când își face datoria, dar dificultățile și situația complicată din familie îi afectează rezultatele îndatoririlor; văzând acest lucru, conducătorii falși îl vor eticheta în mod greșit, spunând: „Acest om este un neîncrezător. Nu se poate despărți de familia lui. Se gândește mereu la copiii lui. Are economii acasă, dar nu le oferă. Așadar, acest om este foarte problematic și nu poate fi folosit pentru sarcini importante în viitor.” De fapt, problema acestui om nu este gravă; nu poate vedea multe lucruri așa cum sunt pentru că pur și simplu crede în Dumnezeu doar de scurt timp și înțelege adevărul în mod superficial. Nu știe cum să-și trateze familia și copiii sau cum să-și gestioneze bunurile. Este încă în perioada de rugăciune și căutare și nu a găsit încă principiile și metodele exacte de practică. Are dorința de a practica adevărul, dar atunci când se confruntă cu situații complicate din familie și cu dificultăți, temporar, este puțin slab și nu este foarte activ când își face datoria. Cu toate acestea, el poate finaliza cu seriozitate lucrarea care îi este atribuită de biserică, ceea ce majoritatea oamenilor nu pot face. Judecând după calibrul, omenia și atitudinea lui față de adevăr, este o persoană bună. Dar conducătorii falși nu văd lucrurile în acest fel pentru că nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și nu știu cum să le folosească drept standard pentru a evalua natura-esență a cuiva sau dacă starea în care se află cineva se datorează naturii-esențe pe care o are sau slăbiciunii temporare sau este o problemă de statură; ei nu pot evalua aceste lucruri. Dificultățile cu care se confruntă acest tip de persoană sunt cele care apar în viața reală și sunt legate de intrarea în viață – pot conducătoriifalși să rezolve asemenea probleme? Pot ei rezolva dificultățile acestor oameni? (Nu.) Deoarece nu pot înțelege cu exactitate stările diverșilor oameni și nu pot discerne cu exactitate ce este bine și ce este rău în natura-esență pe care diverși oameni o au, conducătorii falși nu pot

înlătura cu exactitate nici dificultățile și nici problemele diverșilor oameni. Dimpotrivă, ei îi consideră că cei care, bazându-se doar pe entuziasm, pot alerga de colo colo și se pot consuma, pot îndura greutăți și pot plăti un preț, dar au un calibru slab și nu au capacitatea de a înțelege, sunt ținte cheie pentru cultivare și au părtășie ca să le înlăture dificultățile atunci când acești oameni le întâmpină. Dar cum găsesc soluții și cum abordează lucrurile conducătorii falși în ceea ce îi privește pe cei care realmente au calibru și au o umanitate bună atunci când aceștia întâmpină dificultăți și sunt puțin slabi? Atunci când se confruntă cu dificultăți și sunt de fapt doar puțin slabi, în funcție de situație, acești oameni ar trebui sprijiniți și ajutați; cineva ar trebui să aibă părtășie cu ei despre intențiile lui Dumnezeu – nu ar trebui să fie complet ignorați, cu atât mai puțin etichetați. Dar cum înlătură conducătorii falși dificultățile unor asemenea oameni? Ei spun: „Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns deja la un asemenea stadiu și totuși încă te agăți de soțul tău, de copiii tăi; chiar îți pui copiii să meargă la universitate și să își urmărească perspectivele. Pe măsură ce dezastrele devin din ce în ce mai grave, mai există perspective în această lume? Nu te poți îngriji nici măcar de propria viață, cum îți poate păsa de aceste lucruri? Lucrarea lui Dumnezeu este aproape încheiată, cât de urgent este! Dacă nu te dedici pe deplin, mai poți fi numit o ființă creată? Mai ești om?” Oare chiar în asta constau dificultățile acestor oameni? (Nu.) Acești oameni sunt puțin slabi atunci când se confruntă cu dificultăți doar din cauza staturii lor mici, nu pentru că nu iubesc adevărul sau nu sunt dispuși să își facă datoria. Prin urmare, ceea ce spun conducătorii falși nu corespunde stării lor; în mod evident, este un caz de etichetare greșită, ei neînțelegând aspectul esențial sau fundamental al stării lor, neînțelegând ceea ce gândesc cu adevărat, ce fel de persoane sunt și cum ar trebui să fie îndrumați și ajutați să-și înlăture dificultățile. Conducătorii falși nu știu cum să rezolve aceste probleme. Așadar,

cum ar trebui rezolvate astfel de probleme atunci când apar? Poți spune: „Problema cu care te confrunți este o problemă cu care dau piept mulți oameni. Cei care își pot lăsa cu adevărat familiile în urmă și se pot consuma din toată inima pentru Dumnezeu nu acționează din impuls, ci se pregătesc de mult timp. În primul rând, ei au înțeles suficient adevăr și au cu adevărat voința de a se separa de familia lor, de a se consuma din toată inima în casa lui Dumnezeu, și pot garanta că nu vor regreta mai târziu – s-au gândit bine la toate. În plus, în această perioadă, ei se roagă lui Dumnezeu pentru a se pregăti și pentru a deschide o cale de urmat, în timp ce continuă să se echipeze cu adevărul, dându-și posibilitatea să înțeleagă mai multe adevăruri și să aibă mai multă credință și să lase totul deoparte pentru a se consuma din toată inima pentru Dumnezeu. Acest lucru necesită timp, rugăciune și, desigur, conducerea și rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai această dorință, nu te nelinişti. Roagă-te lui Dumnezeu și așteaptă în liniște, iar Dumnezeu va rândui lucrurile pentru tine. Dacă rugăciunile și voința ta sunt în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu și primesc aprobarea Lui, dacă ești pregătit și te vei supune indiferent de ceea ce face Dumnezeu și nu vei simți niciun regret, atunci, cu siguranță, Dumnezeu îți va deschide o cale. În această perioadă, ceea ce ar trebui să facă oamenii este să se pregătească și să aștepte; singurul lucru pe care îl pot face este să se echipeze cu adevărul, să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să își lase statura să crească treptat. Atunci când Dumnezeu rânduiește diverse medii, dacă poți alege să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, fără să te plângi, înseamnă că ai statură – tu vei putea să te supui indiferent ce face sau cum rânduiește Dumnezeu.” Ce părere ai despre o asemenea îndrumare? (Este bună.) Pe de o parte, îți îndeplinești responsabilitatea, ajutându-i pe oameni să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu; în același timp, nu îi forțezi dincolo de capacitatea lor, ci îi tratezi în funcție de situația lor reală. Astfel, oare nu sunt

rezolvate problemele cu ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu? Nu sunt înlăturate dificultățile cu care se confruntă oamenii în viața reală în funcție de stările lor? (Ba da.)

Unii oameni sunt întotdeauna superficiali în îndeplinirea îndatoririlor lor și nu dau dovadă de responsabilitate, se poartă întotdeauna cu un aer oficial, sunt aroganți, neprihăniți de sine și incapabili să coopereze cu ceilalți și aduc pierderi lucrării bisericii, fără să se simtă câtuși de puțin vinovați. Văzând o astfel de situație, un conducător fals își propune să abordeze și să rezolve problema, spunând: „Acest om joacă un rol foarte important în această lucrare. Se pare că nu există nimeni destul de potrivit pentru a-l înlocui, așa că trebuie să am părtășie cu el pentru a-i înlătura dificultățile.” În timpul părtășiei, conducătorul fals descoperă că acest om nu vrea deloc să își facă datoria. Vrea să urmărească lucruri lumești, să facă bani din carieră și să trăiască o viață bună, simțindu-se copleșit dacă este obligat să își facă datoria. El consideră că să-și facă datoria în casa lui Dumnezeu înseamnă să fie ocupat în fiecare zi, că, pe lângă faptul că își distruge viața personală de familie, îi este imposibil să-și mențină relațiile cu membrii familiei și că, dacă încalcă principiile în timp ce își face datoria, trebuie să suporte emondarea. O astfel de viață i se pare prea chinuitoare și nu vrea să trăiască așa. Chestiunea este clară: comportamentul lui indică faptul că este un neîncrezător. Dar cum tratează conducătorul fals această problemă? Conducătorul fals gândește: „Acest om este talentat printre non-credincioși; nu este ușor să găsești pe cineva ca el. Starea lui a devenit problematică; trebuie să las rapid deoparte cea mai încărcată lucrare pe care o am în grijă pentru a avea părtășie cu el, pentru a-l ajuta să rezolve această problemă. Cum să o rezolve? Cuvintele lui Dumnezeu sunt cele mai puternice; mai întâi, îi voi citi câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, ca să-l fac să nu mai refuze să-și facă datoria.” Conducătorul fals îi spune: „Acum că au

venit dezastrele, oamenii nu mai pot trăi o viață bună. Încă vrei să câștigi bani având o carieră și să trăiești o viață de familie simplă, dar, în curând, întreaga lume va fi în haos și nu vor mai exista familii simple. Nu poți vedea aceste lucruri? Trebuie să te rogi mai mult lui Dumnezeu. Rugăciunea către Dumnezeu îți va da credință. De asemenea, trebuie să mănânci și să bei mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. După ce vei mânca și vei bea cuvintele lui Dumnezeu de câteva ori, problema ta va fi rezolvată.” Apoi, găsește cinci sau zece pasaje din cuvintele lui Dumnezeu pe care să le citească și cu ajutorul cărora să aibă părtășie. Omul răspunde: „Termină cu părtășia. Eu înțeleg toate aceste cuvinte ale lui Dumnezeu; sunt mai educat decât tine. Nu te da mare.” O zi întreagă de părtășie și nu se rezolvă nimic. Conducătorul fals se gândește în sinea lui: „Fac lucrare bisericească de atâția ani; nu cred că nu-ți pot rezolva problema.” Seara, continuă rapid părtășia: „Trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și să I te închini! Ai speranța de a deveni o ființă creată calificată. Această îndatorire nu este ușor de obținut; trebuie să prețuiești această oportunitate pentru că, dacă o ratezi, nu va mai fi niciodată alta. Având în vedere că ai un calibru și niște stări atât de bune, nu ar fi păcat să nu-ți faci datoria? Un om cu talentele tale ar trebui să fie promovat și utilizat în casa lui Dumnezeu; ai perspective mari aici!” Omul spune: „Taci. Dacă mă pui să îmi fac datoria, atitudinea mea va rămâne aceeași. Dacă nu îmi este permis să o fac, voi pleca imediat. Nu te implor să rămân aici!” Conducătorul fals își epuizează toate cuvintele, dar nu poate să-l convingă pe acest om sau să îi rezolve problema. De ce se întâmplă asta? Pentru că nu poate vedea cu adevărat care este problema esențială a acestuia. Atunci când își face datoria, acest om este superficial ori de câte ori are chef, trișează ori de câte ori are chef și doar face totul mecanic dacă asta este ceea ce are chef să facă; este iresponsabil indiferent de lucrarea pe care o face. Nu este dispus să depună un efort suplimentar sau să spună câteva cuvinte

în plus pentru a rezolva unele probleme, considerând că aceste lucruri sunt supărătoare și deranjante. Este clar că știe cum să își facă datoria în mod adecvat și cum să acționeze corespunzător, dar nu este dispus să practice în acest fel. Cu toate acestea, continuă să își facă datoria în casa lui Dumnezeu. Care este natura acestei situații? Care este problema aici? (A venit cu intenția de a obține binecuvântări și de a se târgui.) A venit cu o asemenea speranță; astfel de oameni sunt cunoscuți drept oportuniști. Ei spun: „Am auzit că în curând va veni sfârșitul lumii, apocalipsa este iminentă, așa că nu mai trebuie să merg la muncă; oricum, am câștigat destui bani. Mai bine vin în casa lui Dumnezeu pentru un bilet de masă gratuit și pentru a-mi asigura un loc, astfel încât să am speranța de a primi binecuvântări mai târziu.” Judecând după atitudinea și intenția lor de a-și face datoria, credința lor în Dumnezeu este oportunistă; ei au venit în casa lui Dumnezeu pentru a trăi precum niște paraziți, nu din credință adevărată. Când își fac datoria, au o atitudine deosebit de nepăsătoare. Ca să-i utilizeze, biserica trebuie să îi convingă și să negocieze cu ei, iar ei nici așa nu se descurcă bine. Pot să își facă datoria cu adevărat niște persoane care nu au nici măcar conștiință? Aceștia pur și simplu sunt oportuniști și trăiesc precum niște paraziți, sunt niște neîncrezători. Privind natura celor două aspecte ale acestei probleme, conducătorul fals i-a înțeles esența în încercarea sa de a o rezolva? (Nu.) Nereușind să vadă esența problemei, el a continuat să creadă că acest om este un credincios adevărat, doar că nu înțelege adevărul, are o statură mică, este slab pentru moment și are nevoie de sprijin. Din aceste perspective, el a încercat să aibă părtășie și să ajute, doar că i s-a spus: „Taci. Doctrinele despre care vorbești tu sunt inutile. Le știu pe toate, înțeleg mai multe decât tine. Tu câte doctrine înțelegi cu adevărat? Cât de educat ești? Numărul cărților citite de mine este mai mare decât cel al meselor luate de tine!” Și-a dezvăluit natura, nu-i așa? Conducătorul fals încă mai crede că face lucrarea unui

conducător, fără să-și dea seama că acest om este de fapt un neîncrezător. Când neîncrezătorii își fac datoria în casa lui Dumnezeu, până și munca pe care o fac este necorespunzătoare. Ar trebui ca astfel de oameni să fie ținuți prin preajmă? (Nu.) Prin urmare, acesta este principiul pentru gestionarea acestui tip de persoane în casa lui Dumnezeu: dacă pot și sunt dispuși să muncească, păstrați-i; dacă nu sunt dispuși, înlăturați-i repede, fără să-i îndemnați să rămână sau să-i mustrați. Cunoaște conducătorul fals acest principiu? Nu îl cunoaște. El îi tratează pe cei morți ca și cum ar fi vii, hrănindu-i și dându-le apă; nu este o nesăbuință? Conducătorii falși fac astfel de lucruri nesăbuite.

Conducătorii falși nu sunt capabili să rezolve dificultățile și problemele pe care oamenii le întâlnesc în intrarea lor în viață

În diverse situații, când diverse persoane dezvăluie diferite stări și manifestări, conducătorii falși nu reușesc întotdeauna să înțeleagă esența acestor dezvăluiri și nu pot rezolva problemele care decurg din ele. Pentru că nu înțeleg adevărul, ei pun etichete în mod eronat și comit abateri nesăbuite, confundându-i pe cei care sunt slabi pentru moment sau sunt negativi uneori cu neîncrezătorii și oamenii care îl trădează pe Dumnezeu. Între timp, acei neîncrezători care au unele daruri nesemnificative, care pot face lucrări simple și depun un oarecare efort, sunt considerați ținte cheie care trebuie sprijinite. Acești oameni se simt jenați să își declare direct reticența de a-și face datoria, însă conducătorii falși nu reușesc să înțeleagă acest lucru și stăruie să-i convingă să rămână. Conducătorii falși nu fac altceva decât să comită acte nesăbuite; oamenii răi tulbură biserica, însă ei rămân orbi la acest lucru și nu se ocupă de problemă. Nu comit abateri nesăbuite? Cum ajung conducătorii falși să comită abateri nesăbuite? Le lipsește capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu și nu înțeleg

adevărul, așa că, atunci când se confruntă cu diverse situații, recurg la doctrinele cele mai superficiale pe care le înțeleg, aplicându-le în mod repetat într-un mod care nu face decât să provoace perturbări și tulburări. Adesea, pe lângă faptul că nu reușesc să înlăture dificultățile pe care oamenii le întâmpină cu privire la intrarea în viață și nu reușesc să îi ajute ca din slabi să devină puternici, îi și fac să aibă noțiuni despre Dumnezeu și să-L înțeleagă greșit, făcându-i să creadă că biserica încearcă să îi recruteze pentru a profita de serviciul lor, ca și cum casei lui Dumnezeu îi lipsesc persoanele talentate și nu poate găsi oameni potriviți. Acesta este impactul negativ generat de activitatea conducătorilor falși. Cum se întâmplă acest lucru? (Conducătorii falși nu pot pricepe adevărul, nu înțeleg adevărul și, atunci când se confruntă cu anumite situații, doar aplică reglementări.) Nu pot pricepe adevărul, sunt capabili doar să memoreze niște cuvinte și niște zicale lipsite de flexibilitate. Le lipsescînțelegerea și evaluarea adevărului bazate pe experiența reală. Astfel, atunci când în cele din urmă apar probleme, ei pot doar să spună câteva fraze seci: „Iubește-L pe Dumnezeu”; „Fii cinstit”; „Fii ascultător și supus atunci când te confrunți cu anumite situații”; „Fă-ți bine datoria”; „Trebuie să fii loial”; „Trebuie să te răzvrătești împotriva trupului”; „Trebuie să te consumi pentru Dumnezeu”. Ei folosesc aceste doctrine, sloganuri și zicale goale pentru a se împăuna și pentru a le propovădui și altora, sperând să îi influențeze și să aibă un impact pozitiv asupra lor, dar acest lucru nu areniciun efect și nu schimbă nimic. Prin urmare, conducătorii falși sunt incapabili să înfăptuiască vreo lucrare. Din moment ce nici măcar nu sunt capabili să înlăture dificultățile pe aleșii lui Dumnezeu le întâmpină în viața de zi cu zi, atunci cum ar putea ei să conducă biserica așa cum trebuie?

Atunci când întâmpină diverse dificultăți în viața reală și nu știu cum să le facă față, nici cum să practice adevărul, oamenii

trebuie să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva aceste probleme. Dacă cineva cu o statură mică nu știe cum să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu, nici cum să găsească cuvintele relevante ale lui Dumnezeu, atunci ar trebui să îi caute pe cei care înțeleg adevărul ca să aibă părtășie pentru a rezolva problema, instruindu-se în același timp cum să găsească cuvintele relevante ale lui Dumnezeu și cum să înțeleagă adevărul. Asta înseamnă să găsești în cuvintele lui Dumnezeu care sunt principiile și standardele cerute de El, cum definește El această chestiune și ce cere El în privința ei și dacă există detalii specifice explicate. Dacă ale lui Dumnezeu cuvinte cu privire la acest subiect sunt oarecum simple, doardescriind principiile, fără a oferi exemple detaliate, atunci ar trebui să înveți să cugeți. Dacă nu poți înțelege cugetând, caută mai mulți oameni cu care să ai părtășie, participă la adunări, bâjbâie și caută în timp ce îți daci datoria, obținând luminarea și iluminarea și, astfel, ajungând treptat să înțelegi care este esența problemei în cauză. În cele din urmă, intră în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu ca să ajungi să înlături aceste dificultăți. De exemplu, unii oameni sunt leneși și nu reușesc niciodată să adune puterea necesară pentru a-și face datoria; dar dacă menționezi mâncarea, băutura și petrecerile, se luminează și devin plini de vigoare, ca și cum ar fi brusc înviorați. Cum rezolvă conducătorii falși astfel de probleme? Au și ei o metodă: atribuie mai multe sarcini acestor oameni, nelăsându-le timp să lenevească. Poate această abordare să rezolve problema? Unii oameni sunt reticenți să facă până și puțina lucrare care le este atribuită; vor doar să trăiască precum niște paraziți, considerând că este mai bine să nu facă nicio lucrare! Care este problema în ceea cei privește pe oamenii extrem de leneși? Natura-esență pe care o au, faptul dacă iubesc lucrurile pozitive și, de asemenea, preferințele și lucrurile pe care le urmăresc. Unii oameni au un oarecare calibru; dacă sunt doar niște adepți obișnuiți, fără să aibă vreo povară asupra lor, nu

au energia necesară pentru a-și face treaba și nu găsesc niciun interes în ea. Cu toate acestea, dacă, în funcție de calibrul lor și de datoria pe care o pot face, li se dă povara de a fi supraveghetori, li se permite să dețină anumite titluri și să își asume anumite obligații, le este stârnit interesul pentru lucrare. Uneori, atunci când devin iresponsabili în lucrarea lor sau devin leneși, ei pot fi emondați; alteori pot fi încurajați și lăudați. Astfel, acești oameni cărora le pasă de propria imagine, care iubesc statutul și cărora le place să fie flatați, capătă energia necesară pentru a-și face datoria. Când se gândesc să lenevească, se gândesc: „De dragul statutului, pentru povara pe care o port, trebuie să fac treabă bună.” În acest fel, lenea acestor oameni poate fi parțial înlăturată. Atunci când întâlnesc asemenea probleme legate de umanitate sau stări care implică intrarea în viață și care apar în timpul îndeplinirii datoriei, conducătorii falși consideră că acestea sunt foarte dificil și anevoios de rezolvat. Ei nu știu cum să înlăture aceste stări și cum să rezolve aceste probleme sau ce cuvinte ale lui Dumnezeu să folosească pentru a le rezolva în mod țintit. De cele mai multe ori, abordarea lor este de a-i convinge sau de a-i ademeni pe oameni să facă treabă bună; dacă nu reușesc să-i convingă sau să-i ademenească, ajung să se înfurie și să-i emondeze. Dacă emondarea nu funcționează, citesc câteva pasaje din cuvintele aspre ale lui Dumnezeu drept avertisment, spunându-le oamenilorcă ar trebui să-și îmbunătățească rezultatele. Dacă nici asta nu are efect, ultima lor soluție este să pună pe cineva să-i supravegheze și să-i țină în frâu. Au la dispoziție doar aceste câteva tehnici, iar dacă acestea nu funcționează, nu mai au opțiuni.

Pe scurt, oricare ar fi problema, conducătorii falși nu sunt capabili să-i vadă esența, se străduiesc să priceapă adevăratele stări și medii ale diverșilor oameni și cu atât mai puțin pot să vadă unde se află rădăcina problemei sau de unde să înceapă pentru a o

rezolva cât mai adecvat. Nu au aceste principii și metode de rezolvare a problemelor, astfel încât lucrarea conducătorilor falși nu poate rezolva diverse probleme reale. Ei sunt capabili doar să predice niște doctrine, să strige niște sloganuri, să urmeze niște regulamente și să facă totul mecanic. Cum pot fi astfel de oameni potriviți pentru lucrarea de conducere a bisericii? Nu contează cât de mult se instruiesc sau câți ani mai cred, ei nu vor fi potriviți pentru lucrarea de conducere a bisericii. Ați întâlnit vreun exemplu de acest fel? (În biserica noastră era cineva care făcea datoria de gazdă și care făcea mereu remarci critice și ostile, afectând modul în care ne îndeplineam datoria și provocând perturbări și tulburări. După ce am raportat acest lucru conducătorului, acesta doar a insistat să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne supunem mediului rânduit de Dumnezeu, fără a rezolva problema reală, ceea ce a afectat activitatea bisericii. Abia după o schimbare a conducerii problema a fost rezolvată.) Aceasta este o manifestare tipică a conducerii false. Acesta este un tip obișnuit de conducător fals: cel care nu poate să identifice o persoană rea sau un antihrist atunci când întâlnește unul și le spune celorlalți să aibă răbdare cu acesta, să-l tolereze, să învețe din această experiență și să i se supună. Nu identifică antihriștii sau oamenii răi și nici nu face nimic în privința lor. După atâta părtășie cu privire la modurile în care se manifestă antihriștii, toți cei care înțeleg adevărul trebuie să fie acum capabili să identifice câteva dintre ele. Dar sunt oamenii de tipul conducătorilor falși capabili să cerceteze în ce fel corespunde acea părtășie comportamentului unui antihrist? Pot ei să identifice antihriștii? (Nu.) Și ce rezultă din incapacitatea lor de a identifica antihriștii? Este posibil ca un antihrist să le smulgă puterea, ca ei să-l lase pe antihrist să controleze biserica și, în cele din urmă, să-i permită să întemeieze o împărăție independentă. Dacă nu pot să identifice un antihrist, nu au cum să-l trateze ca pe dușmanul lor și să-l dea în vileag, să-l deslușească și să-l respingă; dacă nu pot să

identifice un antihrist, este foarte probabil să-l trateze pe acesta ca pe un frate sau ca pe o soră, cu răbdare și toleranță, ceea ce are ca rezultat venirea antihristului la putere în biserică pentru a o controla. Prin urmare, consecințele incapacității de a-i identifica pe antihriști sunt grave, peste măsură de groaznice. Conducătorii falși nu înțeleg adevărul; ei nu pot să deslușească esențele diferitelor tipuri de oameni. Tot ceea ce fac ei este să predice cuvintele și expresiile doctrinare și să aplice reguli, cu iubire pentru toți, lăsându-i pe toți să se pocăiască, susținând că tuturor ar trebui să li se dea o șansă, oricine ar fi. Oare nu este aceasta metoda clerului religios? Nu reprezintă oare modul în care acționează fariseii? Atunci când se confruntă cu antihriștii, conducătorii falși aleg de obicei să facă compromisuri și să cedeze, găsind chiar o scuză sau un motiv pentru a pretinde că în felul acesta îi tratează pe ceilalți cu dragoste. Știind că cineva este problematic și este un antihrist, ei nu îndrăznesc să îl confrunte și nici nu au curajul să îl discearnă și să îl expună; exact asta fac conducătorii falși. Chiar și atunci când unii frați și surori au discernut deja că acea persoană este rea sau este un antihrist, conducătorul fals tot spune: „Nu putem pur și simplu să judecăm oamenii sau să-i condamnăm cu ușurință. Acea persoană se consumă cu foarte mult entuziasm și este dispusă să plătească un preț – ea nu este un antihrist sau o persoană rea. Faptul că cineva spune câteva cuvinte dure nu înseamnă că este rău, nu-i așa?” Conducătorii falși nu pot vedea esența oamenilor și nici nu pot vedea consecințele acțiunilor antihriștilor, chiar dând dovadă de dragoste, toleranță și răbdare față de aceștia, ba chiar încurajându-i să reflecteze, să se cunoască pe sine și să se căiască realmente. Indiferent cât de mult încearcă un antihrist să se cunoască pe sine, se poate schimba natura sa? Se poate el cunoaște cu adevărat? Categoric nu. Deși la prima vedere pot părea că se leapădă de unele lucruri și că se consumă oarecum, antihriștii nutresc înlăuntrul lor ambiții și planuri mărețe. Conducătorii falși

nu-i pot vedea pe astfel de oameni așa cum sunt, niște antihriști, deoarece conducătorii falși nu înțeleg adevărul și nici nu pot discerne diferite tipuri de oameni. Ei nu pot vedea natura-esență a diverșilor oameni și nici nu știu cum să trateze sau să gestioneze diferite tipuri de oameni. Când îi văd pe alții expunându-i pe antihriști, nu îndrăznesc să li se alăture și le este și mai frică să ia măsuri împotriva antihriștilor, temându-se de represalii dacă îi ofensează. Abordarea lor față de antihriști se limitează la predicarea doctrinelor și a îndemnurilor. Pe lângă faptul că sunt incapabili să discearnă oamenii răi și antihriștii, conducătorii falși nu pot nici să rezolve diferitele probleme care există în rândul aleșilor lui Dumnezeu. Acest lucru dovedește că nu înțeleg deloc adevărul; sunt incapabili să rezolve problemele reale și în niciun chip nu îi pot conduce pe aleșii lui Dumnezeu în adevărul-realitate. Indiferent ce fac sau spun conducătorii falși, nu vei auzi niciun cuvânt de lumină insuflat de luminarea Duhului Sfânt, cu atât mai puțin vei vedea că posedă vreun adevăr-realitate. Prin urmare, conducătorii falși nu oferă niciun beneficiu sau ajutor în ceea ce privește intrarea în viață a oamenilor; în puțina lucrare pe care o fac, ei predică doctrine și cuvinte, strigă sloganuri și fi fac totul mecanic. Nu reușesc deloc să îndeplinească rolul pe care ar trebui să îl joace un conducător.

Asta este tot pentru părtășia noastră de astăzi. La revedere!

9 ianuarie 2021

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (13)

Părtășia de la ultima noastră adunare a fost despre a unsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor. Am avut părtășie despre responsabilitatea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebuie să o îndeplinească și despre lucrarea pe care ar trebui să o facă pentru păstrarea în siguranță a jertfelor. Ce lucrare ar trebui să fie făcută de către conducători și lucrători pentru păstrarea în siguranță a jertfelor? (Prima sarcină este să le păstreze în siguranță; a doua este să verifice conturile; şi a treia este să urmărească, să cerceteze și să verifice dacă diversele cheltuieli sunt în conformitate cu principiile. Trebuie să fie efectuate verificări stricte, iar cheltuielile iraționale trebuie să fie restricționate cu strictețe. Cel mai bine este să se prevină risipa și pierderile bănești înaintea ca acestea să se producă. Dacă s-au produs deja, cei responsabili trebuie să fie trași la răspundere. Nu doar că ar trebui să se emită avertismente, ci trebuie să se ceară și despăgubiri.) În mare, acestea sunt sarcinile. Lucrul cel mai important este să fie păstrate în siguranță, iar apoi să se verifice conturile și, după aceea, să se urmărească și să se verifice cheltuielile și să fie folosite și alocate în mod corect. După ce am terminat părtășia despre a unsprezecea responsabilitate, oamenii au acum o înțelegere și o cunoaștere adecvată în privința jertfelor și, de asemenea, știu acum ce lucrare trebuie să fie făcută de conducători și lucrători pentru păstrarea în siguranță a jertfelor, precum și modul în care conducătorii falși fac această lucrare și comportamentul lor specific în timp ce fac asta. Indiferent dacă părtășia noastră este despre responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor sau despre diversele comportamente ale conducătorilor falși și, indiferent dacă este o părtășie despre lucruri pozitive sau despre expunerea lucrurilor negative, principalul ei scop este să îi determine pe oameni să

înțeleagă cum să facă în mod corespunzător lucrarea de păstrare în siguranță a jertfelor și cum să elimine practicile iraționale din păstrarea în siguranță, cheltuirea și distribuirea jertfelor. Toți aleșii lui Dumnezeu – indiferent dacă sunt sau nu conducători sau lucrători – ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea față de păstrarea în siguranță a jertfelor. Atunci, ce responsabilitate este aceasta? Aceea de a supraveghea și a raporta prompt orice problemă găsită – adică, de a îndeplini funcțiile de supraveghere și raportare. Să nu credeți că „păstrarea în siguranță a jertfelor este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor și că nu are nimic de-a face cu noi, credincioșii de rând”. Această opinie este incorectă. De vreme ce au înțeles aceste adevăruri, oamenii ar trebui să să-și îndeplinească responsabilitatea. În ceea ce privește problemele pe care conducătorii și lucrătorii nu sunt capabili să le identifice sau punctele moarte, situații care nu sunt ușor de identificat, dacă cineva găsește vreo problemă de iraționalitate sau de principii încălcate în legătură cu păstrarea în siguranță, distribuirea și folosirea jertfelor, ei ar trebui să le raporteze prompt conducătorilor și lucrătorilor, astfel încât să asigure în mod rațional păstrarea în siguranță, folosirea și distribuirea rațională a jertfelor. Aceasta este responsabilitatea fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu.

Punctul doisprezece: Identificați prompt și cu exactitate diverșii oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și transformați lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dezvolte discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele (Partea întâi)

Acum că am terminat părtășia despre a unsprezecea responsabilitate, vom continua prin a avea părtășie despre a douăsprezecea responsabilitate a conducătorilor și lucrătorilor:

„Identificați prompt și cu exactitate diverșii oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii; opriți-le, restricționați-le și transformați lucrurile; în plus, aveți părtășie despre adevăr pentru ca aleșii lui Dumnezeu să dezvolte discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele.” Care este cuprinsul fundamental al acestei responsabilități? Se referă în primul rând la cerința față de conducători și lucrători de a aborda diverși oameni, evenimente și lucruri din biserică – precum și diversele probleme – care perturbă, tulbură și strică ordinea normală a bisericii. Ce trebuie să înțeleagă mai întâi conducătorii și lucrătorii pentru a aborda și a rezolva cu eficiență aceste probleme, pentru a-și îndeplini responsabilitățile și a face bine această lucrare? Această responsabilitate este să „identifice prompt și cu exactitate diverșii oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii”; acesta este domeniul de aplicare al acestei lucrări. Având un scop și un domeniu de aplicare, devine limpede care probleme trebuie rezolvate și ce lucrare și responsabilități se așteaptă să fie asumate de către conducători și lucrători. În cadrul celei de-a douăsprezecea responsabilități, care este cerința fundamentală pentru conducători și lucrători? Este să oprească și să restricționeze diverși oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări și să transforme lucrurile, având în același timp părtășie despre adevăr, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să poată dezvolta discernământ prin astfel de lucruri și să învețe din ele. Ce precondiții trebuie să fie îndeplinite pentru a face asta? Dacă vezi diverși oameni, evenimente și lucruri care perturbă, tulbură și strică ordinea normală a biserici, dar totuși crezi că acestea nu reprezintă o problemă, atunci dai de necazuri. Asta indică faptul că nu-ți dai seama de esența problemei, mai exact, nu înțelegi răul pe care perturbarea și tulburarea vieții bisericești îl pot face lucrării bisericii, nici consecințele și efectele pe care le pot avea asupra

intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Mai pot asemenea conducători și lucrători să facă bine lucrarea bisericii? Pot ei să rezolve probleme și să transforme lucrurile? (Nu.) Atunci, care este punctul-cheie despre care trebuie să se aibă părtășiei aici? Conducătorii și lucrătorii pot să-și dea seama de esența diverselor chestiuni și să rezolve eficient diverse probleme concrete doar înțelegând mai întâi adevărurile-principii. Pentru a face bine lucrarea bisericii, conducătorii și lucrătorii trebuie mai întâi să știe ce probleme apar de obicei în aceasta. Apoi, trebuie să înțeleagă, să discearnă și să judece cu acuratețe natura problemelor care apar, dacă acestea afectează lucrarea bisericii și ordinea normală a vieții bisericești și dacă sunt de natură să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii. Acesta este un aspect foarte important pe care ar trebui să-l înțeleagă mai întâi conducătorii și lucrătorii. Numai după ce înțeleg acest lucru, este posibil să rezolve eficient aceste probleme și să fie capabili să „le oprească și să le restricționeze și să transforme lucrurile”, după cum se menționează în a douăsprezecea responsabilitate. În concluzie, înainte de a rezolva o problemă, trebuie mai întâi să înțelegi în ce constă aceasta, care sunt stările și situațiile implicate, natura problemei, cât de gravă este aceasta, cum să o diseci și să o discerni și cum să practici în mod corespunzător. Asta este ceea ce conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă mai întâi. De vreme ce conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă aceste lucruri, haideți să avem părtășie despre ele din mai multe perspective distinctive, astfel încât atât conducătorii, cât și lucrătorii și aleșii lui Dumnezeu să poată înțelege cum să facă față problemelor când acestea apar, cum să le coreleze cu ale lui Dumnezeu cuvinte și cum să folosească adevărurile-principii pentru a le rezolva. În acest fel, când conducătorii și lucrătorii întâmpină dificultăți pe care nu le pot rezolva, toți aleșii lui Dumnezeu pot să le facă față împreună și să caute adevărul pentru a găsi soluții, iar când întâmpină probleme legate de perturbarea și tulburarea

lucrării bisericii, toată lumea poate să se ridice ca să le oprească și să le restricționeze. În același timp, când vine vorba de oameni și chestiuni negative, ei pot să efectueze o disecare, o deslușire și o caracterizare publică, permițând astfel ca aceste chestiuni să fie oprite, restricționate și eradicate de la rădăcină. Haideți atunci să începem părtășia cu cele mai distinctive probleme.

Diverșii oameni, evenimente și lucruri care perturbă și tulbură viața bisericească

Pentru a identifica problemele care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericii, care sunt secțiunile cu care ar trebui să înceapă conducătorii și lucrătorii? Pentru a descoperi aceste probleme, ar trebui să înceapă cu examinarea vieții bisericești. Știți cu toții câte puțin despre problemele care apar de obicei în viața bisericească și ale căror natură este aceea de a provoca perturbări și tulburări? Oricât de mulți oameni există într-o biserică, cu siguranță sunt destui care ar perturba și tulbura lucrarea bisericii. Care sunt actele de perturbare și tulburare despre care ați aflat? (A vorbi mereu pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr la adunări, fără a se axa pe problemele esențiale.) (De asemenea, a rosti în mod obișnuit cuvinte și doctrine.) A vorbi pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr. De exemplu, când alții au părtășie despre modul de a fi loial în îndeplinirea datoriei, ei vor vorbi despre cum să aibă grijă de soțul (sau soția) lor, precum și de copii. Când ceilalți au părtășie despre faptul că a fi loial în îndeplinirea datoriei personale are menirea de a-L mulțumi pe Dumnezeu și de a I se supune, ei vor vorbi despre faptul că îndeplinirea datoriei personale are menirea de a câștiga binecuvântări pentru propria familie și cei dragi. Nu înseamnă asta a vorbi pe lângă subiect? (Ba da.) Dacă nu îi întrerupi, vor continua la nesfârșit. Dacă îi restricționezi, se vor înfuria și își vor ieși din fire de rușine, mergând și mai departe cu comportamentul lor rău.

Această problemă se situează, prin natura ei, la nivelul de perturbare și tulburare, fiind un lucru foarte grav. Deși este o problemă obișnuită să se vorbească pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr, obiectiv vorbind, acest lucru poate să perturbe și să tulbure viața bisericii. Aceasta este prima problemă. În ceea ce o privește pe a doua, „a rosti cuvinte și doctrine”, dacă acest lucru se califică drept perturbare și tulburare depinde de gravitatea cazului. Unii oameni rostesc cuvinte și doctrine, deoarece le lipsește adevărul-realitate; imediat ce își deschid gura, scot numai cuvinte și doctrine, doar teorii goale. Totuși, intenția lornu este să-i inducă în eroare pe ceilalți și să câștige stimă. Prin restricționări și deconsiliere, vor dobândi conștiință de sine și, ulterior, vor rosti mai puține cuvinte și doctrine și nu vor mai îngreuna intrarea în viață a fraților și surorilor. Acest lucru nu este considerat perturbare sau tulburare. Totuși, cei care rostesc voit cuvinte și doctrine, cu intenția de a-i induce în eroare pe ceilalți, perturbă și tulbură chiar și atunci când știu foarte bine că ceea ce spun sunt cuvinte și doctrine. Obiectivul lor când fac asta este să câștige stima celorlalți; vor să îi atragă pe oameni de partea lor și să-i inducă în eroare și să pună mâna pe statut. Natura acestui lucru este destul de gravă. E diferită de natura cuiva care este capabil doar să spună cuvinte și doctrine, din cauza neînțelegerii adevărului. Un astfel de comportament constituie o perturbare și o tulburare. Diverșii oameni, evenimente și lucruri care provoacă perturbări și tulburări în viața bisericească sunt peste tot. Nu există doar probleme precum a rosti cuvinte și doctrine sau a vorbi pe lângă subiect. Ce altele mai sunt? (Formarea clicilor, semănarea discordiei și atenuarea pozitivității altora.) (Mai sunt răspândirea negativității, crearea de probleme și deranjarea persistentă a oamenilor.) (Când au noțiuni despre rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, unii oameni răspândesc aceste noțiuni și își varsă negativitatea, făcându-i și pe ceilalți să-și însușească noțiuni despre rânduielile de lucru.) Aceste

lucruri chiar se califică drept perturbări și tulburări. Formarea clicilor este una dintre probleme, semănarea discordiei este alta, împreună cu chinuirea și atacarea oamenilor, răspândirea noțiunilor, vărsarea negativității, răspândirea unor zvonuri nefondate și lupta pentru statut – toate acestea sunt perturbări și tulburări. Aceste probleme au o natură mult mai gravă decât faptul de a vorbi pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr. Mai este o problemă legată de alegeri. Ce fel de probleme care apar în timpul alegerilor duc la provocarea perturbărilor și a tulburărilor? De exemplu, manipularea voturilor – promiterea unor beneficii pentru a-și asigura voturi. Acesta este un mod de a submina alegerile. Și acțiunile ascunse – a influența mințile oamenilor pe ascuns, cu scopul de a-i atrage de partea ta, a-i induce în eroare și a-i determina să te voteze. Toate acestea sunt probleme care apar în timpul alegerilor. Constituie acestea perturbări și tulburări? (Da.) Aceste probleme sunt denumite colectiv încălcarea principiilor pentru alegeri. O altă problemă este a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale. Cineva ar putea să vină la adunări pentru aceste lucruri – nu pentru a înțelege adevărul sau pentru a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ci pentru a se ocupa de chestiuni personale. Este grav acest tip de problemă? (Da.) Și aceasta echivalează cu provocarea perturbărilor și a tulburărilor.

Haideți să facem acum un rezumat al diversele probleme legate de perturbare și tulburare care apar în viața bisericească: prima, a vorbi deseori pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr; a doua, a rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima; a treia, a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale; a patra, a forma clici; a cincea, a lupta pentru statut; a șasea, a semăna discordie; a șaptea, a-i ataca și a-i chinui pe

oameni; a opta, a răspândi noțiuni; a noua, a vărsa negativitate; a zecea, a răspândi zvonuri nefondate; și a unsprezecea, a încălca principiile pentru alegeri. Sunt 11 în total. Aceste 11 manifestări sunt problemele legate de perturbare și tulburare care apa deseori în cadrul vieții bisericești. Când trăiesc viața bisericească, dacă apar aceste probleme, conducătorii și lucrătorii trebuie să se ridice și să le oprească, să le restricționeze și să nu le permită să se amplifice necontrolat. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu pot să le restricționeze, atunci toți frații și surorile ar trebui să se unească pentru a le restricționa. Dacă persoana implicată nu are umanitate rea și nu provoacă intenționat perturbări și tulburări, ci doar îi lipsește înțelegerea adevărului, atunci ea poate fi ajutată și sprijinită prin părtășie despre adevăr. Dacă persoana care provoacă perturbări și tulburări este rea, iar cazul ei este mai puțin grav, atunci perturbările și tulburările sale ar trebui oprite și restricționate prin părtășie și expunere. Dacă este dispusă să se căiască și să nu mai vorbească sau să acționeze în moduri care provoacă perturbări și tulburări, dacă este dispusă să fie cel mai neînsemnat membru din biserică, dacă poate să asculte și să se supună cu loialitate și să facă orice rânduiește biserica, acceptând restricțiile stabilite de frați și surori, atunci poate să rămână temporar în biserică. Dar dacă nu acceptă și, în schimb, se opune și devine ostilă față de majoritatea celorlalți, atunci ar trebui întreprins cel de-al doilea pas – îndepărtarea ei. Este potrivită această abordare? (Da.)

I. A vorbi deseori pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr

Vom avea părtășie acum despre diverșii oameni, evenimente și lucruri care apar în viața bisericească și care, prin natura lor, constituie perturbări și tulburări. Primul este faptul de a vorbi deseori pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr. Cum

determinăm dacă se vorbește pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr? Cum putem să ne dăm seama clar de cuvintele din părtășie care sunt pe lângă subiect? Voi vorbiți deseori pe lângă subiect în timpul părtășiei voastre despre adevăr? (Da.) Cât de departe trebuie să ajungă această problemă pentru ca natura ei să fie considerată una de perturbare și tulburare? Dacă fiecare moment în care se vorbește pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr ar fi caracterizat drept o perturbare și o tulburare, nu le-ar fi teamă oamenilor pe viitor să vorbească sau să aibă părtășie în viața bisericească? Și, dacă oamenilor le este teamă să aibă părtășie, nu înseamnă asta că nu au priceput limpede această chestiune? (Ba da.) Așadar, când se determină cu exactitate ce fel de vorbire pe lângă subiect din timpul părtășiei despre adevăr constituie o perturbare și o tulburare, majoritatea oamenilor se vor elibera de constrângerile lor. Văzându-vă vorbind pe lângă subiect chiar și în timpul conversațiilor normale, este cu atât mai obișnuit să o faceți în timpul părtășiei despre adevăr. Prin urmare, trebuie să se aibă părtășie despre acest lucru cu multă claritate, pentru a vă împiedica să fiți constrânși. Nu lăsați teama de a vorbi pe lângă subiect și de a constitui o perturbare și o tulburare să vă descurajeze să vorbiți și să vă determine să nu îndrăzniți să aveți părtășie, chiar dacă aveți cunoștințe, sau – când într-adevăr vreți să aveți părtășie – să vă oblige să vă gândiți mai întâi: „Are ceea ce vreau să spun legătură cu această temă? Este pe lângă subiect? Înainte să vorbesc, ar trebui să fac o schiță și un rezumat al gândurilor mele și apoi să urmez rezumatul, astfel încât, orice ar fi, să nu vorbesc pe lângăsubiect. Dacă într-adevăr vorbesc pe lângă subiect, acest lucru nu i-ar fi benefic nimănui și ar irosi timpul prețios al adunării, afectând înțelegerea adevărului de către frați și surori. Iar dacă este grav, ar putea perturba și tulbura viața bisericească.” Cum ar trebui atunci să privim problema vorbirii pe lângă subiect? Mai întâi, trebuie să luăm în considerare dacă faptul de a vorbi pe lângă subiect le este

benefic fraților și surorilor și, apoi, trebuie să vedem limpede care sunt consecințele vorbirii pe lângă subiect pentru viața bisericească. În acest fel, putem să vedem clar că faptul de a vorbi pe lângă subiect nu este o chestiune minoră; în cazuri grave, poate chiar să constituie o perturbare și o tulburare a vieții bisericești și a lucrării bisericii. Să spunem că, în legătură cu un anumit subiect, căutați un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu pentru a avea părtășie despre cunoașterea și înțelegerea voastră; sau să presupune că, în legătură cu un anumit subiect, aveți părtășie despre cunoașterea pe care ați dobândit-o, despre adevărurile pe care le-ați înțeles și intențiile lui Dumnezeu pe care le-ați priceput în urma unei experiențe personale; sau să spunem că părtășia voastră despre un anumit subiect este cam întortocheată și nu o exprimați foarte clar, repetându-vă de mai multe ori – vorbiți pe lângă subiect în astfel de situații? Niciuna dintre acestea nu înseamnă a vorbi pe lângă subiect. Atunci, ce înseamnă a vorbi pe lângă subiect? Este atunci când ceea ce spuneți are puțină legătură sau chiar deloc cu subiectul părtășiei, când se rezumă la a pălăvrăgi despre chestiuni externe și nu este deloc edificator pentru oameni. Asta înseamnă a vorbi cu totul pe lângă subiect. Să discutăm acum despre ce înseamnă a provoca perturbări şi tulburări. În cazul vorbirii pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr, ce fel de cuvinte sau comportamente constituie perturbări și tulburări? Care este esența problemei aici? În ce fel faptul de a vorbi pe lângă subiect constituie prin natura lui o perturbare și o tulburare? Nu merită să avem părtășie despre asta? După ce am avut părtășie despre asta, veți înțelege ce înseamnă a vorbi pe lângă subiect? (Da.) Atunci, răspundeți la întrebare. (Când părtășia cuiva este despre subiecte care nu au nicio legătură cu adevărul – flecăreala și discuțiile despre chestiuni de familie, de exemplu, și discutarea lucrurilor care implică tendințele sociale care tulbură inimile oamenilor, împiedicându-i să fie tăcuți înaintea lui Dumnezeu și să-I contemple

cuvintele – acea părtășie a fost pe lângă subiect.) Câte puncte principale confirmă aceasta? (Unul este că subiectele nu au legătură cu adevărul.) Acesta este un punct foarte important: a nu avea legătură cu adevărul. Unul dintre puncte este a flecări și a pălăvrăgi despre chestiuni de familie. Un altul este a vorbi despre cultura tradițională, despre gândirea morală umană și despre lucrurile pe care omul le consideră a fi nobile, de parcă ele ar fi adevărul. Aceasta este o problemă de înțelegere denaturată; toate aceste lucruri nu au legătură cu adevărul. De exemplu, cuvintele lui Dumnezeu spun: „Tinerii nu ar trebui să fie lipsiți de aspirații.” Cineva are părtășie: „Din vremuri străvechi, eroii s-au remarcat în tinerețe” sau „Ambiția nu este îngrădită de vârstă.” Sau, când vorbești despre modul în care să-ți fie frică de Dumnezeu, ei au părtășie: „Există un dumnezeu la câțiva centimetri deasupra ta”; „Când omul acționează, Cerurile veghează”; „Dacă ai o conștiință curată, nu trebuie să te temi că-ți vor bate fantome la ușă”; sau „Inima unui om trebuie să fie înclinată spre bunătate.” Nu înseamnă asta a vorbi pe lângă subiect? Nu e așa că aceste cuvinte nu au legătură cu adevărul? Ce sunt aceste cuvinte? (Filosofii satanice.) Sunt filosofii satanice și sunt, de asemenea, cultura tradițională a unei anumite etnii. Prima manifestare a faptului de a vorbi pe lângă subiect este atunci când subiectul discutat nu are legătură cu adevărul; e atunci când cineva rostește filosofii și teorii pe care non-credincioșii le consideră corecte și elevate și le asociază în mod convingător cu adevărul. Asta înseamnă a vorbi pe lângă subiect. Acesta nu are legătură cu adevărul – această manifestare ar trebui să fie ușor de înțeles. A doua manifestare este atunci când subiectul discutat tulbură mințile oamenilor. Când nu se are părtășie despre adevăr la adunări, ci despre cunoaștere, învățături, filosofie și lege sau fenomene sociale și diverse relații interpersonale complexe, atunci acest lucru tulbură mințile oamenilor. Asta se întâmplă atunci când cineva are părtășie despre chestiuni care nu implică în

esență adevărul și nu au absolut nicio legătură cu el, de parcă acele lucruri ar fi adevărul. Asta creează confuzie în mințile celorlalți și, în timp ce aceștia ascultă, gândirea lor trece de la părtășia despre adevăr la chestiuni externe. Atunci, cum se comportă acești oameni? Ei încep să se axeze pe cunoștințe și învățături. Prin natural sa, tulburarea minților oamenilor este un lucru grav. A treia manifestare este atunci când subiectul discutat îi determină pe oameni să Îl înțeleagă greșit pe Dumnezeu, ducând la lipsa clarității în privința viziunilor. Unii oameni nu sunt nici ei înșiși foarte lămuriți în privința adevărului, totuși, vor să pretindă că dispun de claritate și înțelegere. Astfel, când au părtășie despre adevăr, trântesc câteva doctrine profunde în ceea spun, amestecând laolaltă doctrinele religioase pe care le-au auzit și le-au înțeles, vorbind fără niciun fundament și cu extravaganță. După ce îi ascultă, oamenii își pierd claritatea despre viziuni; pur și simplu nu știu despre ce adevăr a vrut să discute persoana respectivă. Cu cât o ascultă mai mult, cu atât mai zăpăciți devin și cu atât mai mult se diminuează credința lor în Dumnezeu și pot chiar să dobândească înțelegeri greșite despre Dumnezeu. Oamenii nu doar că rămân fără o înțelegere a adevărului din această discuție – mințile lor devin confuze. Are un efect negativ. La asta duce faptul de a vorbi pe lângă subiect.

Faptul de a vorbi pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr se manifestă în mai multe moduri și fiecare dintre ele, prin natura sa, constituie o perturbare și o tulburare pentru intrarea în viață a oamenilor. Când oamenii au ascultat o astfel de părtășie, nu doar că le lipsește o înțelegere clară a adevărului și o cale de practică, ci mințile lor devin confuze, ei sunt tot mai nedumeriți în privința adevărului și, de asemenea, dau naștere unor interpretări și concepții greșite. Acestea sunt impactul și consecințele nefaste pe care le are asupra oamenilor faptul de a vorbi pe lângă subiect în

timpul părtășiei despre adevăr. Fiecare dintre aceste trei manifestări are o natură destul de gravă. De exemplu, prima este „subiectul discutat nu are legătură cu adevărul”. A spune lucruri care par corecte, dar nu sunt, și a aduce în biserică, pentru a predica și a analiza, lucruri satanice, precum cunoștințele umane, filosofia, teoriile, cultura tradițională și celebrele zicale ale unor personaje renumite, a folosi o ocazie de a avea părtășie pentru a-i induce în eroare pe oameni constituie o tulburare pentru ei. Natura acestui lucru este foarte gravă. Dacă o persoană care poate să discearnă ar asculta o astfel de părtășie, ea ar spune: „Ceea ce spui nu este corect; nu este adevărul. Tu vorbești despre comportamentul moral și despre zicale pe care non-credincioșii le consideră a fi bune. Acestea sunt dogme ale non-credincioșilor despre modul în care să se comporte și să-și gestioneze interacțiunile lumești, care nu au în principiu nicio legătură cu adevărul.” Totuși, unii oameni sunt lipsiți de discernământ și, când aud aceste sofisme, chiar sunt de acord cu ele și le respectă ca fiind adevărul. În cazul în care conducătorii şi lucrătorii nu pun capăt acestui lucru și nu îl restricționează în astfel de momente, dacă nu au părtășie despre el și nu îl disecă, astfel încât oamenii să dobândească discernământ, atunci unii dintre aleșii lui Dumnezeu ar putea fi induși în eroare. Care sunt consecințele faptului de a fi induși în eroare? Vor crede că predicile celebrilor non-credincioși pe care oamenii le consideră corecte, bune și profunde, precum proverbele din folclor și maximele oamenilor celebri și teoriile despre traiul în calitate de persoană, sunt toate corecte și că sunt adevărul, exact cum sunt cuvintele lui Dumnezeu. Nu au fost induși în eroare? La suprafață, pare că au părtășie despre adevăr, dar în realitate, acesta este amestecat cu unele idei umane și cu unele dintre filosofiile Satanei care induc în eroare, iar acest lucru constituie în mod evident o tulburare pentru oameni. Dacă cineva îi induce în eroare pe oameni, prezentând în mod fals filosofiile Satanei și cunoștințele

umane drept adevărul, conducătorii și lucrătorii ar trebui să dea în vileag și să disece problema, ca frații și surorile să capete mai mult discernământ și să înțeleagă ce este, de fapt, adevărul. Aceasta este lucrarea pe care trebuie să o realizeze conducătorii și lucrătorii. A doua manifestare este „tulburarea minții oamenilor”. Unii oameni profită mereu de ocaziile de a avea părtășie despre adevăr pentru a vorbi despre lucruri care par bune, dar nu sunt, preamărind cunoștințele umane, erudiția, darurile și talentele. Ei vorbesc, de asemenea, despre normele morale, cultura tradițională și așa mai departe. Prezintă aceste lucruri care vin de la Satana drept lucruri pozitive, drept adevărul, ceea ce îi determină pe oameni să creadă în mod greșit că acestea trebuie să fie susținute, răspândite și preamărite în biserică, că toată lumea trebuie să adere la ele; duce la o creștere a numărului sofismelor și al ereziilor din mințile oamenilor care par corecte, dar nu sunt; și derutează mințile oamenilor și îi face să se simtă că plutesc în derivă, fără să știe ce este de fapt adevărul, sau cum să practice corect când se confruntă cu probleme, sau care este calea corectă. Acest lucru face ca inimile lor să se scufunde în întuneric. Aceasta este consecința răspândirii ereziilor și a sofismelor pentru a-i induce în eroare pe oameni. În ceea ce privește a treia manifestare, nu vom avea părtășie despre ea în detaliu. Pe scurt, unele dintre discuțiile pe lângă subiect conțin cunoștințe, unele conțin noțiuni umane și unele conțin comportamente bune din punct de vedere moral, printre alte lucruri. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu are legătură cu adevărul – toate îi sunt contrare. Prin urmare, când apar aceste probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să le pună capăt și să le restricționeze. Dacă, după ce aud părtășia cuiva, oamenii nu doar că nu sunt lămuriți în inimile lor în privința adevărului, ci sunt și tulburați, cu mințile lor, odinioară clare, acum confuze, fără să știe cum să practice corect, atunci părtășia unei astfel de persoane ar trebui oprită și restricționată. De exemplu, în părtășia lor despre

adevăruri referitoare la umanitatea normală, unii oameni spun: „Ceea ce lui Dumnezeu Îi place cel mai mult din umanitatea normală este abilitatea de a îndura greutăți, de a nu râvni la desfătarea trupească sau la tihnă, de a se lipsi de mâncarea delicioasă, de a nu se bucura de ceea ce oamenii se bucură sau de ce a pregătit Dumnezeu, de a fi capabil de răzvrătire împotriva dorințelor trupești, de a constrânge toate dorințele trupului, de a-și subjuga corpul și a nu face pe placul trupului. Așadar, când vrei să dormi noaptea, trebuie să te răzvrătești împotriva trupului. Dacă nu poți, trebuie să găsești o cale de a-l constrânge. Cu cât este mai mare dorința ta de răzvrătire împotriva trupului și cu cât te răzvrătești mai mult împotriva lui, cu atât mai mult dai dovadă că deții manifestări ale practicării adevărului și loialitate față de Dumnezeu. Cred că cea mai proeminentă manifestare a umanității normale – și cea care ar trebui cel mai mult susținută – este subjugarea propriului corp, răzvrătirea împotriva dorințelor trupului, să nu râvnești la tihna trupească și să fii cumpătat în plăcerile materiale. Cu cât ești mai cumpătat, cu atât mai mari sunt binecuvântările pe care le vei acumula în Împărăția Cerurilor.” Nu sună aceste cuvinte destul de pozitiv? Există vreo greșeală în ele? Evaluate conform logicii, dogmelor și noțiunilor umane, aceste cuvinte ar avea trecere în orice grup religios sau social; toți le-ar aprecia pentru a-și exprima acordul și a spune că este corect ceea ce transmit, că a lor credință este bună și pură. Nu există unii oameni în biserică care ar crede și ei asta? Evaluate conform noțiunilor umane, toate aceste cuvinte sunt corecte – ce este corect în privința lor? Unii ar putea spune: „Lui Dumnezeu Îi plac astfel de oameni. Acesta este modul cumpătat în care trăiește și El.” Nu este aceasta o noțiune umană? Oamenii nutresc acest tip de noțiune, așadar, dacă vreo persoană chiar ar oferi acest gen de părtășie, nu s-ar conforma, pur și simplu, majorității noțiunilor? (Ba da.) Când oamenii sunt de acord cu acest tip de noțiune, nu sunt de acord cu punctul de

vedere al acelei persoane? Iar când oamenii au fost de acord și au acceptat punctul de vedere al acelei persoane, nu sunt atunci de acord cu acțiunile ei? Nu vor încerca atunci să o copieze? Și, când pot, nu va fi atunci stabilită calea pe care o urmează, calea lor de practică? Ce înseamnă a fi stabilită? Înseamnă că au hotărât că vor acționa și vor practica în acest fel. Deoarece cred în inimile lor că Dumnezeu iubește astfel de oameni și că Îi place când acționează așa, că doar procedând astfel pot deveni persoane pe care le acceptă Dumnezeu, persoane care pot intra în Împărăția Cerurilor și pot fi binecuvântate în Ceruri, care au o destinație bună, ei se hotărăsc să acționeze în acest fel. Când iau această hotărâre, oare mințile lor nu au fost deja tulburate și induse în eroare de acest tip de gânduri și puncte de vedere? Acesta este un fapt; aceasta este consecința. Mințile lor sunt tulburate, iar ei nici măcar nu își dau seama. Mai există o problemă aici: odată ce mințile lor sunt paralizate și tulburate de astfel de gânduri și puncte de vedere, nu își pierd ei atunci claritatea asupra intențiilor și cerințelor lui Dumnezeu? Nu dobândesc apoi înțelegeri greșite despre Dumnezeu și se îndepărtează de El? Nu indică acest lucru că nu sunt lămuriți în privința viziunilor? Gândește-te la asta cu atenție: când ești indus în eroare de vreun gând sau punct de vedere pe care oamenii îl consideră corect, dar este greșit, nu este mintea ta tulburată atunci? Mai pot fi clare viziunile din inima ta? (Nu.) Așadar, este cunoașterea ta despre Dumnezeu exactă sau este o înțelegere greșită? În mod clar, este o înțelegere greșită. Prin urmare este, de fapt, adevărul ceea ce înțelegi tu și crezi că e corect? Nu, nu este – contrazice cuvintele lui Dumnezeu, bătându-se cap în cap cu ele. Prin urmare, acest mod de a vorbi pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr constituie într-adevăr o tulburare pentru mințile oamenilor. Dat fiind că această vorbire pe lângă subiect constituie o tulburare atât de mare pentru mințile oamenilor, se poate spune că reprezintă o perturbare pentru lucrarea lui

Dumnezeu? Îi conduce pe oameni spre noțiuni și spre filosofia și logica Satanei, așadar, nu îi îndepărtează pe oameni de prezența lui Dumnezeu? Când oamenii Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, când nu înțeleg intențiile Lui și nu pot să practice în conformitate cu intențiile și cerințele Lui, ci practică în schimb în conformitate cu logica Satanei și cu noțiunile umane, sunt ei mai aproape de Dumnezeu sau mai departe de El? (Sunt mai departe de El.) Sunt mai departe de El. Așadar, nu ar trebui să fie restricționată părtășia despre acest tip de subiect în timpul adunărilor? (Ba da.) Natura acestui mod de a vorbi pe lângă subiect este cea de tulburare pentru oameni, așadar trebuie, într-adevăr, să fie restricționat. Dacă nu i se pune capăt sau nu este restricționat, vor exista numeroși oameni confuzi care au un calibru slab și sunt amorțiți – în special cei fără înțelegere spirituală – care o imită și o urmează pe persoana care vorbește pe lângă subiect. Acesta este momentul în care conducătorii și lucrătorii ar trebui să se ridica ca să o oprească. Nu trebuie să îi permită acelei persoane să continue să vorbească pe lângă subiect; nu trebuie să permită subiectului părtășiei sale să-i inducă în eroare pe alți oameni și să tulbure mințile mai multor oameni. Aceasta este o responsabilitate pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o îndeplinească, o funcție în care ar trebui să slujească.

Cam atât despre părtășia noastră pe tema vorbirii pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr. În continuare, vom rezuma cât de mult trebuie să vorbească cineva pe lângă subiect în părtășia sa despre adevăr și despre ce subiecte trebuie să aibă părtășie cineva pentru ca natura acestor lucruri să se califice drept perturbare și tulburare. Unele moduri de a vorbi pe lângă subiect sunt evidente: când cineva vorbește total pe lângă subiect, când începe să se angajeze în flecăreală sau să discute chestiuni de familie, acestea sunt ușor de discernut. De exemplu, când fiecare

are părtășie despre modul în care să-și facă datoria, cineva ar putea avea părtășie despre trecutul său „glorios”, vorbind despre faptele bune pe care le-a făcut sau despre modul în care i-a ajutat pe frați și surori și așa mai departe. Nimeni nu vrea să asculte asta și, cu cât o fac mai mult, cu atât mai scârbiți devin, până când o ignoră pe acea persoană. Persoanei respective i se pare stânjenitor. Atât timp cât majoritatea lor pot să discearnă această persoană, ea nu va putea continua. Nu e nevoie de multă înțelegere a adevărului pentru a fi capabil să distingi această varietate de-a vorbi pe lângă subiect. A flecări, a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a se preamări pe sine și a profita de subiectul părtășiei pentru a vorbi despre propriul trecut „glorios” – acest mod de a vorbi pe lângă subiect este ușor de discernut. În principiu nu prea constituie o tulburare, deoarece majoritatea oamenilor sunt scârbiți de asemenea lucruri și nu sunt dispuși să le asculte, iar ei știu că se dă în spectacol și nu are părtășie despre adevăr, că a vorbit pe lângă subiect. Grupul s-ar putea să nu încerce să o stânjenească exact când începe să vorbească, dar pe măsură ce continuă, oamenii devin scârbiți și nu sunt dispuși să asculte ce urmează și simt că, în schimb, ar fi mai bine să citească pe cont propriu cuvintele lui Dumnezeu. Dacă persoana respectivă ar continua, ei s-ar ridica și ar pleca. Când ea vede că lucrurile au luat o altă întorsătură și se face de rușine, nu va continua să vorbească. Ce mod de a vorbi pe lângă subiect a avut deja o influență nefastă asupra oamenilor, însă aceștia tot nu pot să-și dea seama că este ceva negativ și, în schimb, consideră discuția pe lângă subiect drept adevărul și o ascultă cu atenție? Acest mod de a vorbi pe lângă subiect poate să constituie o tulburare pentru oameni și oamenii ar trebui să poată discerne aceste cazuri. Dați un exemplu cu acest mod de a vorbi pe lângă subiect. (Când cineva nu reflectă asupra sa după ce a fost emondat, ci își axează discuția doar pe caracterul corect sau greșit al chestiunii, acest lucru derutează mințile tuturor. Nu doar că îi face pe oameni incapabili să capete

discernământ, ci aceștia simt că ceea ce spune această persoană este în conformitate cu adevărul și că aceasta are dreptate. Acest lucru îi face pe toți să fie de partea ei.) Sub pretextul de a avea părtășie despre modul în care se acceptă emondarea, ea se apără și se justifică, făcându-i pe oameni să creadă că au fost emondați pe nedrept, făcându-i pe oameni să fie de partea ei și să simpatizeze cu ea și, în plus, făcându-i pe oameni să-i admire abilitatea de a se supune emondării și de a o accepta în astfel de circumstanțe. Acest lucru îi induce în eroare pe oameni; este o secvență intenționată, deliberată de vorbire pe lângă subiect, care nu doar că îi face pe ascultători incapabili să se supună când se confruntă cu emondarea și incapabili să o accepte, să reflecteze asupra lor și să se cunoască, ci, în schimb, îi face să se păzească de emondare și să-i fie potrivnici. O asemenea părtășie nu reușește să-i ajute pe oameni să înțeleagă semnificația faptului de a fi emondat, modul în care oamenii ar trebui să adopte atitudinea corectă când se confruntă cu emondarea, cum să o accepte și cum să practice. În schimb, îi determină pe oameni să aleagă o altă cale de a trata emondarea, o cale care nu este practica adevărului și nu acționează în conformitate cu adevărurile-principii, ci una care îi face pe oameni mai șireți. O astfel de părtășie slujește la a-i induce în eroare pe oameni. Faptul de a vorbi pe lângă subiect în timpul părtășiei despre adevăr este un tip de probleme care apar în viața bisericească. Dacă acest tip de probleme ajung la nivelul de perturbare și tulburare, conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă un pas în față ca să le oprească și să le restricționeze, având părtășie și disecându-le, astfel încât majoritatea lorsă capete discernământ, să învețe din experiență și să învețe o lecție.

II. A rosti cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima

A doua manifestare a oamenilor, evenimentelor și lucrurilor

care provoacă perturbări și tulburări în viața bisericească este atunci când oamenii rostesc cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga stima. De obicei, majoritatea oamenilor pot rosti unele cuvinte și doctrine. Cei mai mulți au făcut asta. Ar trebui să privim cazul tipic al cuiva care rostește cuvinte și doctrine drept rezultatul staturii mici a acelei persoane și a lipsei de înțelegere a adevărului. Câtă vreme nu irosește prea mult timp, nu o face intenționat, nu monopolizează conversația, nu pretinde indulgență din partea tuturor pentru a vorbi în voie, nu le cere tuturor să-l asculte și nu îi induce în eroare pe ceilalți și nu încearcă să le câștige stima, atunci nu constituie o perturbare și o tulburare. Deoarece celor mai mulți oameni le lipsește adevărul-realitate, rostirea de cuvinte și doctrine este un caz foarte obișnuit. Este scuzabil când se vorbește oarecum neadecvat; acest lucru poate să fie iertat și să nu fie tratat cu prea mult seriozitate. Totuși, există o excepție, și anume atunci când persoana respectivă rostește cuvinte și doctrine în mod deliberat. Ce anume face în mod deliberat? Nu rostirea cuvintelor și a doctrinelor este deliberată, deoarece îi lipsește și adevărul-realitate. Acțiunile sale, precum a rosti cuvinte și doctrine, a trâmbița sloganuri și a vorbi despre teorii sunt aceleași ca ale tuturor celorlalți. Totuși, există o diferență: când rostește cuvinte și doctrine, vrea întotdeauna să fie stimată de ceilalți și să se compare cu liderii și lucrătorii și cu cei care urmăresc adevărul. În mod și mai irațional, indiferent ce spune sau cum o spune, țelul său este să-i atragă pe oameni de partea sa, să le inducă în eroare inimile, toate acestea de dragul de a fi stimată. Care este scopul căutării stimei? Își dorește să aibă statut și prestigiu în inimile oamenilor, să devină un individ remarcabil sau un conducător din mulțime, să devină un om extraordinar sau neobișnuit, să devină o personalitate specială, cineva ale cărui cuvinte sunt pline de autoritate. Această situație diferă de cazurile tipice ale oamenilor care rostesc cuvinte și doctrine și care

constituie o perturbare și o tulburare. Ce îi deosebește pe acești oameni de aceia care rostesc cuvinte și doctrine în cele mai obișnuite moduri văzute vreodată? Dorința lor constantă de a vorbi; cu orice ocazie, ei vor vorbi. Atât timp cât este o adunare sau un grup de oameni reuniți – atât timp cât au audiență – vor vorbi, având o dorință deosebit de puternică de a face asta. Scopul lor când vorbesc nu este acela de a-și împărtăși cu frații și surorile gândurile interioare, câștigurile, experiențele, înțelegerile sau perspectivele, pentru a cultiva o înțelegere a adevărului sau o cale de a-l practica. În schimb, scopul lor este să folosească ocazia de a rosti cuvinte și doctrine pentru a se etala, pentru a le spune celorlalți cât sunt de eruditi, pentru a arăta ca au creier, cunoștințe și învățătură, ridicându-se deasupra unei persoane medii. Vor să fie cunoscuți ca indivizi capabili, nu doar ca unii obișnuiți. Vor ca toți să apeleze la ei și să se consulte cu ei în orice chestiune. Pentru orice problemă din biserică sau orice dificultate cu care se confruntă frații și surorile, vor să fie primele persoane la care se gândesc ceilalți; vor ca alții să nu poată face nimic fără ei, să nu îndrăznească să se ocupe de nicio problemă fără ei, ca toți să aștepte ordinul lor. Acesta este efectul pe care și-l doresc. Scopul lor când rostesc cuvinte și doctrine este să-i ademenească și să-i controleze pe oameni. Pentru ei, a rosti cuvinte și doctrine este doar o metodă, o abordare; nu rostesc cuvinte și doctrine din cauza faptului că nu înțeleg adevărul, ci, mai degrabă, ei urmăresc prin asta să-i facă pe oameni să-i admire din toată inima, să-i aprecieze și chiar să le fie frică de ei, devenind constrânși şi controlați de ei. Prin urmare, acest mod de a rosti cuvinte și doctrine constituie o perturbare și o tulburare. În viața bisericească, astfel de indivizi ar trebui să fie restricționați, iar acest comportament de a rosti cuvinte și doctrine ar trebui oprit și el, nepermițându-i-se să continue necontrolat. Unii ar putea spune: „Astfel de oameni ară trebui să fie restricționați; atunci, ar trebui să li se dea șansa să vorbească?” Din

punctul de vedere al corectitudinii, li se poate da o șansă să vorbească, dar imediat ce se întorc la vechile lor obiceiuri de a se da în spectacol, cu ambiția lor gata să izbucnească din nou, ar trebui întrerupți fără întârziere, pentru a-i face să devină lucizi și calmi. Ce ar trebui făcut dacă se dau deseori așa în spectacol și ambiția lor încă este dezvăluită des, iar dorințele lor sunt greu de înfrânat? Ar trebui restricționați categoric și împiedicați să vorbească. Dacă nimeni nu vrea să îi asculte când vorbesc, iar tonul și expresia lor facială, privirea din ochii lor și gesturile lor sunt respingătoare pentru auzul și vederea tuturor celorlalți, atunci acesta este un tip de problemă gravă. Se ajunge în punctul în care toți sunt scârbiți. Atunci, nu ar trebui să părăsească scena astfel de oameni care joacă rolul unui antagonist în biserică? E timpul ca rolul lor să iasă de pe scenă. Nu înseamnă asta că au terminat să-și presteze serviciul? Ce ar trebui făcut când și-au prestat ultimul serviciu? Ar trebui înlăturați. De îndată ce încep să vorbească, este aceeași veche vorbărie a lor, care nu poate fi oprită prin restricție. Toată lumea s-a săturat să o asculte. Fața lor hidoasă, acea față a Satanei, a unui diavol, devine vizibilă. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt antihriști. Dacă sunt îndepărtați prea devreme, cei mai mulți oameni vor nutri noțiuni și nu vor fi convinși în inimile lor, spunând: „Casa lui Dumnezeu este lipsită de iubire când îndepărtează pe cineva fără ca nici măcar să nu îl supună unei perioade de observație, luându-i orice șansă de a se căi. Doar a spus câteva cuvinte de amator, a dezvăluit puțină fire coruptă și a fost puțin arogant, dar intențiile sale nu au fost rele. E nedrept să fie tratat astfel.” Totuși, când marea majoritate poate să discearnă și să-și de seama de esența oamenilor răi, este potrivit să li se permită unor astfel de oameni răi să-și continue faptele rele, perturbările și tulburările nechibzuite în biserică? (Nu.) Este nedrept pentru toți frații și surorile. În astfel de cazuri, îndepărtarea lor rezolvă problema. Odată ce și-au prestat ultimul serviciu și marea

majoritate îi discerne, cei mai mulți oameni nu vor avea obiecții când îi îndepărtezi – nu se vor plânge, nici nu-L vor înțelege greșit pe Dumnezeu. Dacă tot sunt oameni care îi apără, poți să spui: „Acea persoană a comis multe fapte rele în biserică. A fost caracterizată drept antihrist și a fost îndepărtată. Cu toate acestea, tu încă simpatizezi foarte mult cu ea; încă te gândești la bunătatea pe care ți-a arătat-o și îi iei apărarea. Ești prea sentimental și îți lipsesc cu desăvârșire principiile. Care sunt consecințele acestui lucru? Te-a ajutat puțin, iar tu nu poți să uiți asta; orice spune, tu asculți cu toată convingerea, dorindu-ți mereu să o răsplătești. Acum a fost îndepărtată. Vrei să o însoțești? Dacă dorești să fii și tu îndepărtat, atunci așa să fie.” Este acesta un mod potrivit de a gestiona situația? În acest punct, da, este. Dacă astfel de oameni rostesc în mod constant cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe ceilalți, perturbându-i pe oameni într-un mod atât de insuportabil încât nici nu mai vor să vină la adunări, nu este acest lucru din cauza faptului că liderii și lucrătorii sunt amorțiți și înguști la minte, lipsindu-le discernământul și fiind incapabili să se ocupe de acești oameni în timp util? Aceasta este o incapacitate de a-și face lucrarea, un eșec în a-și îndeplini responsabilitățile.

Cei mai mulți oameni au deja un oarecare grad de discernământ față de acei antihriști care rostesc cuvinte și doctrine. Cu excepția cazului în care își țin capul plecat, de îndată ce și-l ridică, faptul că procedează destul de specific în diverse moduri și diferitele lor manifestări sunt suficiente pentru ca oamenii să-i identifice drept antihriști, caz în care nu ar trebui să mai existe amânări sau ezitări. Ar trebui să fie restricționați și izolați prompt. Dacă serviciul lor nu mai are valoare, atunci ar trebui să fie îndepărtați imediat. Astfel de antihriști ipocriți care rostesc cuvinte și doctrine sunt ușor de discernut, deoarece astfel de oameni sunt în mod evident antihriști. Doar că acest tip de antihrist vrea

întotdeauna să-i inducă în eroare pe oameni, folosind ocazia de a rosti cuvinte și doctrine pentru a-și atinge țelul de a deține putere. Acesta este un mod în care se manifestă antihriștii și este ușor de discernut. Acest subiect a fost suficient discutat înainte, așa că nu îl vom elabora și mai mult. În concluzie, conducătorii și lucrătorii ar trebui să acorde o atenție sporită unor astfel de oameni, înțelegând și sesizând prompt și corect mișcările, gândurile și punctele lor de vedere, precum și planurile și acțiunile lor și remarcile eronate pe care le răspândesc, ocupându-se apoi de ele cu promptitudine și în mod corespunzător. Aceasta este o responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor. Așadar, conducătorii și lucrătorii trebuie cel puțin să fie dedicați sufletește și meticuloși din punct de vedere mintal în privința acestei sarcini, nu amorțiți și plictisiți. Dacă un antihrist induce în eroare mulți oameni rostind cuvinte și doctrine în timpul adunărilor, iar conducătorii de biserică tot nu îl recunosc ca fiind antihrist și nu îl pot expune și trata prompt, acesta este un eșec în îndeplinirea responsabilităților lor. Dacă deja au fost induși în eroare mulți oameni de către antihriști și adunările li se par lipsite de sens când nu îi pot asculta pe antihriști rostind cuvinte și doctrine, nemaifiind astfel dispuși să participe la adunări sau nici măcar să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să asculte predici, preferând să-i asculte pe antihriști predicând – în cazul în care conducătorii de biserică își dau seama de gravitatea situației și încep să ia măsuri pentru a transforma lucrurile doar când oamenii au fost induși în eroare și controlați de către antihriști într-o asemenea măsură – acest lucru ar cauza întârzieri semnificative! Intrarea în viață a multora dintre aleșii lui Dumnezeu ar avea de suferit din cauza amorțelii și obscurității unor astfel de conducători falși. Când antihriștii sunt disecați, discernuți și îndepărtați, unii oameni pot să fie induși în eroare și să-i urmeze. Unii ar putea chiar să spună: „Dacă îi îndepărtezi, nu vom mai crede în Dumnezeu. Dacă îi obligi să plece, vom pleca toți!” În acest punct devine cu

totul clar că acești conducători de biserică nu fac nicio lucrare reală, acesta fiind un eșec grav în îndeplinirea responsabilităților lor.

Primul lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l facă în viața bisericească este să priceapă stările diverșilor indivizi. Trebuie să observe cu atenție și să înțeleagă prin interacțiune pe ce cale a luat-o fiecare individ care e membru al bisericii și firea-esență pe care o are, să descopere și să identifice prompt și în mod corect cine merge pe calea unui antihrist și cine are esența unui antihrist. Apoi, ar trebui să se concentreze asupra acestor indivizi, să le acorde o atenție specială și să înțeleagă și să priceapă prompt punctele de vedere și afirmațiile pe care le răspândesc și ce acțiuni se pregătesc să întreprindă în momentul de față. Când vor să-i inducă în eroare pe oameni, să-i amăgească și să-i controleze, conducătorii și lucrătorii trebuie să se ridice repede ca să-i oprească, mai degrabă decât să aștepte pasiv. Dacă, înainte de a-i expune pe antihriști, aștepți până când îi dezvăluie Dumnezeu sau până când frații și surorile sunt induși în eroare sau au înțelegere și discernământ față de ei, asta ar întârzia deja lucrurile. Prin urmare, când vine vorba de a se păzi de antihriști, conducătorii și lucrătorii ar trebui să ia inițiativa de a lovi primii și de a se pregăti dinainte. Primul pas este promovarea și cultivarea celor care sunt relativ integri și pot să urmărească adevărul; și anume, să-i ude și să-i aprovizioneze cum trebuie pe cei care au un rol de conducere în diferite aspecte ale lucrării și să-i cultive pentru a fi stâlpi în biserică. Doar în acest fel, diversele aspecte ale lucrării bisericii pot înainta lin și fără obstacole, iar lucrarea de evanghelizare poate să se răspândească în continuare. Indiferent de situație, dacă vreunei lucrări îi lipsește un bun conducător, atunci devine foarte dificil să fie îndeplinită. Principala manifestare a sfidării antihriștilor față de Dumnezeu este să-i inducă în eroare pe aleșii Săi ca să îi urmeze,

astfel încât să perturbe și să tulbure fiecare aspect al lucrării din casa lui Dumnezeu. Primul lucru vizat de antihriști într-o biserică este să le facă rău celor care au simțul dreptății și celor care au un rol de conducere în diferite aspecte ale lucrării. Îi atrag de partea lor pe cei pe care pot să-i inducă în eroare și să-i controleze și le însceneazǎ lucruri, îi prind în capcană și îi doboară pe cei pe care nu îi pot induce în eroare sau nu îi pot controla și, în cele din urmă, îi îndepărtează. Așa își bătătoresc antihriștii calea spre controlul bisericii. Mai întâi îi doboară pe puținii indivizi-cheie care pot să urmărească adevărul; majoritatea celorlalți sunt cei care merg în orice direcție bate vântul. După aceea le este mai ușor să se ocupe în mod specific de conducători și lucrători. Fără cooperarea și ajutorul celor care urmăresc adevărul, conducătorii și lucrătorii se luptă în esență singuri, fără nicio susținere. Ei sunt în lumină, în vreme ce antihriștii pândesc din întuneric, pregătiți să întreprindă atacuri șirete, să le însceneze lucruri, să-i prindă în capcană și să-i defăimeze în orice clipă, doborându-i la pământ, astfel încât să nu mai poată să se ridice. Apoi, antihriștii găsesc oameni care să-i lovească în timp ce sunt la pământ, lăsându-i complet descurajați și disperați. Prin urmare, este foarte dificil de rezolvat pe deplin problema antihriștilor dacă aceia care urmăresc adevărul nu își unesc forțele împotriva lor. Primul lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l facă în viața bisericească este să păstreze ordinea normală a bisericii. Când sunt prezenți acești oameni răi care merg pe calea antihriștilor, viața bisericească nu va da rezultate bune, nu va lua ușor calea cea dreaptă și cei mai mulți oameni vor fi adesea tulburați și influențați. De aceea, descoperirea, înțelegerea, sesizarea și identificarea oamenilor răi, a antihriștilor și a celor care merg pe calea antihriștilor este prima și cea mai importantă sarcină pe care trebuie să și-o asume conducătorii și lucrătorii în ceea ce privește viața bisericească. Doar restricționându-i sau îndepărtându-i pe acești oameni poate să fie

păstrată ordinea normală a vieții bisericești. Dacă nu sunt restricționați și li se permite să acționeze cu nechibzuință voită și să provoace tulburări, diversele aspect ale lucrării bisericii vor stagna. De vreme ce majorității oamenilor le lipsește discernământul față de ei și nu-și dau seama de esența lor, ba chiar sunt tulburați și induși în eroare de diversele lor gânduri și puncte de vedere false, în viața bisericească, aleșilor lui Dumnezeu le este greu să ia calea cea dreaptă și să intre în adevărul-realitate. Dacă, în această perioadă, viața bisericească este foarte normală, dacă aleșii lui Dumnezeu câștigă și progresează în ceea ce privește mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu și părtășia despre adevăr și dețin, în sfârșit, o oarecare intrare în viață și puțin din adevărul-realitate, dar apoi sunt induși în eroare și tulburați de antihriștii care rostesc cuvinte și doctrine, atunci nu doar că își pierd acea fărâmă de înțelegere pură și autentică pe care tocmai au dobândit-o, ci și asimilează multe erezii și sofisme amăgitoare – repede, devin din nou zăpăciți, ca niște vâslași trași înapoi de curent în clipa în care nu mai vâslesc, ceea ce este foarte problematic. Oamenilor nu le este ușor să-și dea seama de creșterea în viață; poate să dureze ani buni până să vadă un pic de progres, ceea ce trece foarte greu. Oamenilor le este greu să dobândească puțina statură pe care o dețin – nu este dobândită ușor. Prin inducerea în eroare și tulburarea din partea antihriștilor, se pierde fărâma de înțelegere pură pe care o dețin oamenii. Și mai grav este că oamenii, după ce sunt tulburați de Satana și de antihriști, devin plini de filosofia Satanei, de uneltirile și vicleșugurile lui și de otrava pe care le-o injectează el. Aceste lucruri nu doar că nu reușesc să le permită oamenilor să-L cunoască pe Dumnezeu și să I se supună, ci, dimpotrivă, îi determină pe oameni să dobândească noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu și să se îndepărteze de El, agravând și mai mult firile corupte ale oamenilor, facilitând și mai mult trădarea lor față de Dumnezeu. Consecințele acestui lucru sunt

foarte grave. Spuneți-Mi, în fața unor consecințe atât de grave, este necesar să fie opriți și restricționați cei care-I induc în eroare pe oameni prin cuvinte și doctrine? Nu este aceasta o sarcină importantă pe care ar trebui să și-o asume conducătorii și lucrătorii? (Ba da.) Prin urmare, restricționarea oamenilor răi și a neîncrezătorilor este o sarcină importantă pentru biserică. Unii oameni spun: „Eu nu am discernământ. Nu știu cum să o fac.” De fapt, atât timp cât vrei, cât observi cu atenție și examinezi mereu intențiile și motivele oamenilor, treptat, vei dobândi discernământ. De îndată ce își fac apariția, acești neîncrezători și oameni răi au propriile intenții și motive, toate vizând să-i determine pe oameni să-I admire și să-i idolatrizeze și să-i facă să asculte ce spun ei. Dacă nu poți să-ți dai seama de intențiile și motivele lor, asta înseamnă deja că ai un oarecare discernământ. Dacă ești nesigur, poți să ai părtășie despre acest lucru cu unii oameni care înțeleg relativ adevărul. În timpul părtășiei, poți mai întâi să ajungi la o concluzie prin intermediul adevărului înțeles de toată lumea și a diverselor probe reale pe care le pricepi. Apoi – prin luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și prin lumina dată de Dumnezeu în timpul părtășiei – poți să obții confirmarea acestui lucru, confirmând dacă persoana respectivă este într-adevăr un antihrist și dacă este într-adevăr cineva care ar trebui restricționat. Prin părtășie, dacă toată lumea a obținut confirmarea și sunt de acord în unanimitate, spunând că această persoană este într-adevăr un antihrist care ar trebui restricționat – după ce se ajunge la un consens cu frații și surorile și toată lumea are o perspectivă comună – următorul pas pentru conducători și lucrători este să se ocupe de această persoană și să o îndepărteze conform adevărurilor-principii. Acesta este principiul. Odată ce înțeleg acest principiu, oamenii ar trebui să facă o lucrare reală, ceea ce înseamnă să-și îndeplinească responsabilitatea și să fie loiali. Înțelegerea principiilor nu este destinată predicilor sau pentru a vă umple capul cu ele, ci pentru a fi aplicate lucrării reale

din datoria ta. În lucrarea reală, înțelegerea principiilor îți permite să-ți îndeplinești mai bine și mai temeinic responsabilitățile și obligațiile. Astfel, acest lucru face parte și din lucrarea conducătorilor și a lucrătorilor. Pentru a păstra ordinea normală a vieții bisericești și a le permite fraților și surorilor să trăiască normal viața bisericească și să intre în toate adevărurile cerute de Dumnezeu, când apar antihriști care rostesc cuvinte și doctrine, conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie primii care se ridică să îi oprească și să îi restricționeze. În cazul acelor antihriști care rostesc cuvinte și doctrine, nu e vorba să fie restricționați doar pentru că au spus câteva lucruri greșite. Dacă observația de lungă durată sau părerea marii majorități și manifestările lor specifice sunt suficiente pentru a determina că sunt într-adevăr de genul antihristului, atunci conducătorii și lucrătorii ar trebuie să iasă în față ca să-i oprească și să-i restricționeze și nu ar trebui să le permită să nu mai fie verificați. A le face pe plac echivalează cu a le permite diavolilor, satanelor, demonilor spurcați și duhurilor rele să o ia razna în biserică, fapt care înseamnă că asemenea conducători și lucrători își neglijează responsabilitățile, lucrând în principal pentru Satana. Am încheiat acum părtășia despre al doilea tip de probleme privind perturbările și tulburările din viața bisericească.

III. A pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale

Haideți să avem în continuare părtășie despre a treia chestiune: a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale. În mod evident, aceste probleme cuprinse în a treia chestiune, pe care le vom aborda în părtășia noastră, nu ar trebui să aibă loc în viața bisericească. Când trăiesc viața bisericească, oamenii vin să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să le împărtășească, să aibă părtășie despre adevăr și despre mărturiile lor bazate pe

experiență personală, căutând totodată intențiile lui Dumnezeu și înțelegerea adevărului. Așadar, ar trebui oprite și restricționate problemele precum a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale? (Da.) Unii oameni spun: „Nu este bine să ne salutăm? Dacă doi oameni sunt relativ apropiați, se cunosc deja și se întâlnesc în timpul vieții bisericești și stau puțin la taclale, înseamnă asta că pălăvrăgesc despre chestiuni de familie? Și acest lucru ar trebui restricționat?" Se referă a treia chestiune la aceste tipuri de probleme? (Nu.) Categoric nu. Dacă ar fi să restricționăm și simple salutări politicoase, oamenii s-ar teme să mai vorbească atunci când se întâlnesc în viitor. A treia chestiune – a pălăvrăgi despre chestiuni de familie, a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale – poate cuprinde doar acești trei termeni, dar problemele reprezentate de acești termeni nu sunt salutări sau flecăreli simple de curtoazie. Sunt fapte rele care pot să perturbe, să tulbure și să facă rău vieții bisericești. De vreme ce constituie perturbări și tulburări, merită să avem părtășie despre ele. Despre ce ar trebui să avem părtășie? Doar despre ce probleme, ce cuvinte rostesc oamenii, ce lucruri fac și ce discurs, comportamente șiexpresii faciale ale oamenilor pot atinge nivelul de perturbare și tulburare a lucrării bisericii. Să discutăm câteva exemple specifice pentru a vedea dacă aceste probleme sunt grave, dacă ele constituie perturbări și tulburări și dacă ar trebui să fie oprite și restricționate.

În viața bisericească, unii oameni vorbesc adesea despre probleme triviale de familie și despre propriile lor noțiuni și idei, de parcă acestea ar fi subiecte principale de discuție. Ea spune: „Societatea este atât de întunecată acum; este foarte obositor să interacționezi cu non-credincioșii și să trăiești printre ei. Non-credincioșii sunt capabili de orice; este de-a dreptul insuportabil!" Apoi, unii frați și surori spun: „Noi credem în Dumnezeu; indiferent

cu ce situație ne confruntăm, trebuie să fim capabili să dăm dovadă de discernământ și să căutăm adevărul și căi de practică. Dacă vei trăi așa, nu te vei simți epuizat.” Însă ea spune: „Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, dar nu este un panaceu. Eram îngrijorată că soțul meu mă înșela și s-a dovedit a fi adevărat – și-a găsit o iubită mai tânără și mai frumoasă decât mine. Cum să-mi mai trăiesc zilele?” Pălăvrăgind în felul acesta, ea începe să plângă amarnic. Vorbind în acest fel, îi întristează pe câțiva dintre ceilalți. Unii, care îi împărtășesc suferința, empatizează imediat cu ea și încep să pălăvrăgească pe loc. De-a lungul unei adunări de două ore, ea discută amănunțit cum s-a certat cu soțul ei după ce acesta a înșelat-o, cum a încercat ea să găsească moduri de a-și transfera proprietatea comună, cum a consultat un avocat ca să nu sufere pierderi după divorț și așa mai departe. Este acesta un tip de subiect care ar trebui discutat în viața bisericească? (Nu.) Dacăproblemele tale de familie nu sunt rezolvate, iar tu ești distras când participi la adunări, e mai bine să nu vii. Locul de adunare al bisericii nu este unul în care să îți verși nemulțumirile personale, nici unul în care să pălăvrăgești despre chestiuni de familie. Dacă întâmpini greutăți acasă și nu vrei să fii încurcat, constrâns sau restricționat de aceste probleme și vrei să cauți adevărul pentru a înțelege intenția lui Dumnezeu și să scapi de toate astea, atunci poți să ai pe scurt părtășie despre problemele tale în timpul adunării, astfel încât frații și surorile să poată avea părtășie despre adevăr ca să te ajute. Asta te poate ajuta să înțelegi intenția lui Dumnezeu și să devii puternic, să nu fi constrâns de aceste probleme, să scapi de negativitate și slăbiciune și să alegi calea care este dreaptă și cea mai potrivită pentru tine. Ar trebui să ai părtășie despre acest lucru. Totuși, dacă aduci de acasă în viața bisericească aceste trivialități agasante, pentru a te descărca și a le predica, și majoritatea oamenilor nu te opresc sau nu te întrerup, fiindu-le jenă, ci doar își adună răbdarea și se forțează să te asculte în timp ce vorbești despre ele, este acesta

un lucru potrivit? Înseamnă asta a da dovadă de iubire? Înseamnă a fi tolerant și răbdător? Acest comportament al tău a provocat deja tulburări vieții bisericești. Cine suferă din cauza asta? Aleșii lui Dumnezeu. Mai ales în mediul din China continentală, unde nu e ușor să te întrunești, iar credincioșii trebuie să se ascundă peste tot, ba chiar să programeze totul din timp – dacă cineva își descarcă la locul de adunare toate aceste probleme agasante de familie, ca toți să le audă şi să le comenteze, este acesta un lucru potrivit? Cei mai mulți oameni vin la adunări ca să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu, nu ca să audă aceste trivialități agasante, nu ca să te asculte pălăvrăgind despre chestiuni de familie. Unii oameni spun: „Nu am pe nimeni apropiat, așadar, ce e rău dacă vorbesc despre ele cu frații și surorile?” Poți să vorbești despre ele, dar timpul este important. În afara timpului alocat adunărilor, atât timp cât cealaltă parte este dispusă să asculte, poți să vorbești despre ele; este libertatea ta, iar casa lui Dumnezeu nu te va restricționa. Cu toate acestea, locul și momentul în care alegi să vorbești despre astfel de chestiuni nu sunt potrivite. Au loc în viața bisericească, în timpul adunărilor, iar flecăreala ta interminabilă despre chestiuni de familie îi perturbă în mod constant pe frați și surori și ar trebui restricționată. Nu este aceasta o regulă? Într-adevăr, este o regulă. E inacceptabil ca legile să nu fie înțelese, deoarece poate duce la purtări lipsite de rațiune și la tulburarea altora. Ar trebui restricționate comportamentele, discursul și expresiile faciale care provoacă tulburări; aceasta este responsabilitatea conducătorilor și alucrătorilor, precum și cea a fraților și a surorilor. De obicei, unii oameni au puține lucruri despre care să aibă părtășie la adunări, dar oricând apar probleme în viața lor de familie, își descarcă aceste trivialități pe ceilalți, ca aceștia să le asculte. Sunt ceilalți obligați să le asculte? Sunt obligați să judece ce e bine și ce e rău pentru acei oameni? Ei nu au astfel de obligații. Acele lucruri sunt chestiunile personale ale acelor oameni și ei ar trebui să se ocupe

singuri de ele; nu ar trebui să vorbească despre chestiunile lor personale în timpul destinat părtășiei. Acest lucru contravine regulilor și este irațional, iar un asemenea comportament ar trebui restricționat.

Copiii unor oameni merg la facultate, iar ei încep să-și facă griji pentru perspectivele copiilor lor, căutând să-și facă relații pentru ei, cugetând în mod constant: „Nu avem în familie niciun funcționar guvernamental; ce fel de slujbă își poate găsi fiul meu după ce termină facultatea? Cum rămâne cu viitorul lui? Va fi capabil să mă sprijine când voi fi bătrân? Trebuie să găsesc o cale de a-i asigura o slujbă bună după absolvire.” Când participă la adunări, ei spun: „Fiul meu este foarte ascultător. Nu doar că-mi sprijină credința în Dumnezeu, ci vrea să creadă și el după ce termină facultatea. Totuși, un lucru e sigur, chiar dacă noi credem în Dumnezeu, tot trebuie să ne câștigăm traiul, nu-i așa? Nu știu ce fel de slujbă va fi capabil să găsească după absolvire. Ce slujbe sunt bine plătite acum? Soră cutare, am auzit că soțul tău e manager. Are vreo posibilitate să mă ajute? Fiul meu este educat, a văzut lumea, are un calibru mai bun decât mine și se pricepe la calculatoare; în viitor, poate să îndeplinească îndatoriri în casa lui Dumnezeu. Dar acum, trebuie rezolvată mai întâi problema găsirii unei slujbe; îi va fi greu dacă nu-și va putea găsi o slujbă.” De fiecare dată când vin la adunare, ei menționează aceste chestiuni și discuția continuă la nesfârșit. Ei caută să vadă cine ar putea simpatiza cu ei și apoi caută să-și construiască relații cu acei oameni. În timpul adunărilor, încearcă să se apropie de ei, le fac pe plac și chiar le oferă cadouri, uneori aducându-le mâncare delicioasă sau cumpărându-le mici atenții. Nu înseamnă asta a-și construi relații personale și a-și pregăti terenul? Care este scopul pregătirii terenului? E acela de a-i folosi pe alții ca să se ocupe de propriile tale chestiuni personale, ca să-ți atingi propriile țeluri. În timpul adunărilor, nu sunt dispuși să-i

asculte pe frații și surorile care își împărtășesc mărturiile bazate pe experiențe, ignoră orice lucrare pe care le-o rânduiește casa lui Dumnezeu și nu sunt dispuși să-i asculte pe frații și surorile care încearcă să-i ajute și să-i sfătuiască în legătură cu starea lor. Sunt deosebit de entuziasmați doar de găsirea unei slujbe pentru fiul lor, vorbind la nesfârșit despre asta. Nu doar că vorbesc cu oricine le iese în cale, ci vorbesc și în timpul adunărilor. Pe scurt, sunt deosebit de atenți la această chestiune și îi dedică mult efort. La fiecare adunare, ei trebuie să irosească o parte din timpul fraților și al surorilor ca să vorbească despre această chestiune. Chiar și atunci când au părtășie despre propriile lor experiențe, nu uită să o menționeze, vorbind până când toți își pierd răbdarea și sunt dezgustați, majoritatea fiind prea stânjeniți ca să-i oprească. În acest punct, conducătorii și lucrătorii ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea și să-i restricționeze, spunând: „Toți cunosc situația ta. Dacă vreun frate sau vreo soră este dispusă să ajute, este relația voastră personală. Dacă ceilalți nu sunt dispuși să ajute, nu ar trebui să-i forțezi. A-ți ajuta fiul să-și găsească o slujbă nu este obligația sau responsabilitatea fraților și a surorilor; este problema ta personală și nu ar trebui să irosească timpul prețios în care frații și surorile mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr. Nu te băga când ceilalți mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, având părtășie despre chestiunile tale personale. După adunare, poți să vorbești cu oricine vrei, să ceri ajutorul oricui vrei, dar nu folosi timpul destinat adunării ca să vorbești despre asta. A utiliză timpul destinat adunării pentru a te ocupa de chestiuni personale este un lucru rușinos și lipsit de rațiune; este o manifestare a tulburării vieții bisericești. Această problemă ar trebui să se oprească aici.” Asta ar trebui să facă liderii și lucrătorii.

În timpul adunărilor, unele doamne în vârstă cred că surorile tinere din familiile gazde sunt frumoase, oneste și cred sincer în

Dumnezeu și urmăresc adevărul, așa că le plac și vor ca aceste surori tinere să le devină nurori. Nu doar că aduc mereu în discuție acest lucru în timpul adunărilor, ci le și fac mici favoruri și au o grijă deosebită față de surorile tinere de fiecare dată când vin la adunări. Chiar și atunci când surorile tinere nu sunt de acord, ele le sâcâie și le bat la cap, nelăsându-le să plece. Ce fel de persoane sunt ele? Nu au un caracter josnic? Având în vedere că toate sunt surori în credință, cele mai multe pot doar să aibă părtășie despre intențiile lui Dumnezeu și despre cuvintele Sale pentru a rezolva aceste probleme. Totuși, unii oameni sunt lipsiți de conștiință, rațiune și autocunoaștere, au dorințe personale uriașe și vor să fructifice orice dorință egoistă ar avea, fără niciun strop de rușine. Prin urmare, unii oameni devin victime și și nu se simt în largul lor la adunări. Nu le provoacă asta tulburări celorlalți? Ce ar trebui făcut în astfel de situații? Conducătorii de biserică trebuie să intervină ca să restricționeze și să elimine aceste tipuri de probleme din viața bisericească și din rândul fraților și al surorilor. Ba mai mult, unii oameni vin la adunări cu tot felul de stări sufletești – fiul lor nu le este devotat, nora lor duce mereu lucruri acasă la părinții ei, conflicte între soacră și noră […]. Vorbesc despre aceste trivialități agasante la fiecare adunare, prefațându-și plângerile cu: „Tot ce spune Dumnezeu este adevărat; omenirea este atât de coruptă acum! Doar uitați-vă la nora mea, e lipsită de conștiință, de rațiune – aceasta este lipsa de umanitate de care vorbește Dumnezeu, sunt chiar mai răi decât animalele. Până și mieii știu să îngenuncheze când sug, dar fiul meu a uitat de mama lui de când are soție!” Ei exprimă aceste plângeri de fiecare dată când participă la adunări. Aceștia sunt și oameni care, participând la adunări, discută despre chestiuni legate de companiile în care lucrează – cine are un randament ridicat și obține mai multe bonusuri; cine va fi promovat luna viitoare, în vreme ce ei nu au nicio speranță; cine se îmbracă cel mai bine și își cumpără bunuri de marcă; cine s-a

căsătorit cu un bărbat bogat [...]. Cei care cred în Dumnezeu de mult timp și au o oarecare bază nu vor să audă astfel de discuții și îi dezgustă. Totuși, unii credincioși noi, care nu și-a format încă o bază sau nu și-au dezvoltat interesul pentru cuvintele lui Dumnezeu, consideră astfel de subiecte antrenante, crezând că și-au găsit un loc în care să stea la taclale și să-și construiască relații personale. În timpul adunărilor, discută verzi și uscate și, treptat, cei doi oameni se consideră agreabili și formează o conexiune, dezvoltând astfel o relație privată. Locul de adunare a devenit o arenă a tranzacțiilor, un loc în care oamenii se angajează în discuții inutile, își construiesc relații personale, fac afaceri și se implică în operațiuni comerciale. Conducătorii și lucrătorii ar trebuie să identifice și să oprească prompt aceste probleme.

Unele persoane participă la adunări cu scopul de a-și găsi o slujbă bună, altele ca să-și ajute soții să fie promovați, unele ca să găsească slujbe bune pentru copiii lor și unele ca să cumpere bunuri la reducere. Alți oameni vin ca să găsească un medic-șef pentru bolnavii din familia lor, fără a trebui să ofere atât de multe cadouri. Pe scurt, acești neîncrezători care nu urmăresc adevărul și au motive ascunse consideră că timpul destinat adunărilor bisericești este cel mai bun pentru a-și construi relații personale și a se ocupa de chestiuni personale. Deseori, sub pretextul că au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu sau cunosc această lume ticăloasă și esența acestei omeniri corupte, aduc în discuție propriile dificultăți și probleme despre care își doresc să vorbească, expunându-și în cele din urmă, puțin câte puțin, motivele egoiste ascunse și chestiunile personale pe care urmăresc să le rezolve. Își expun propriile intenții și îi fac pe ceilalți să creadă în mod greșit că se confruntă cu dificultăți, sugerând că toți ar trebui să dea dovadă de iubire și să-i ajute necondiționat și fără să aștepte nimic în schimb. Flutură steagul credinței în Dumnezeu pentru a exploata diverse portițe,

căutând să-și facă prieteni în locurile de adunare și să găsească oameni care pot face anumite lucruri pentru ei. Unii, vrând să cumpere o mașină la un preț redus, caută printre frați și surori pe cineva care lucrează la o reprezentanță auto sau care e în relații bune cu proprietarul unei reprezentanțe auto. Odată ce și-au identificat ținta, trec la acțiune, dându-se bine pe lângă ea și construindu-și relații. Dacă acelui individ îi place să citească din cuvintele lui Dumnezeu, îl vizitează des acasă pentru a le citi împreună și, la adunări, stau lângă el și schimbă date de contact. Apoi își încep ofensiva, hotărâți să nu se dea bătuți până când nu își ating obiectivul. Toate acestea sunt probleme care apar frecvent în biserică și printre oameni. Dacă acestea apar în locurile de adunare și în timpul destinat adunărilor, vor provoca, în consecință, perturbări și tulburări vieții bisericești, afectând-o. Dacă într-o biserică nu există viață bisericească o perioadă lungă de timp, atunci, acea biserică devine un grup social, o arenă în care se fac tranzacții, un loc în care se construiesc relații personale, se caută favoruri bătând la ușile din spate și în care oamenii se ocupă de chestiuni personale. Natura acestui loc se schimbă și care sunt consecințele acestui lucru? Cel puțin, asta duce la pierderea vieții bisericești, însemnând pierderea timpului prețios petrecut citind prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu cu frații și surorile și înțelegând adevărul. În plus, și cel mai important, duce la pierderea oportunității prețioase a Duhului Sfânt de a lucra pentru a-i lumina pe oameni să înțeleagă adevărul. Toate acestea dăunează intrării în viață a oamenilor. Prin urmare, spre folosul aleșilor lui Dumnezeu și pentru intrarea lor în viață și ca să fii responsabil pentru viața fiecăruia, este necesar să oprești și să restricționezi astfel de indivizi; aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o facă. Desigur, dacă frații și surorile de rând pot să-i deslușească pe acești oameni și acțiunile lor, și ei ar trebui să se ridice ca să-i refuze și să le spună „nu”. Mai ales când trăiește viața

bisericească, acesta fiind cel mai important moment pentru oameni, dacă cineva folosește timpul adunărilor vorbind și ocupându-se de aceste chestiuni, frații și surorile au dreptul să-l ignore, ba mai mult decât atât, au dreptul să refuze și să oprească astfel de lucruri. Este corect să facă asta? (Da.) Unii oameni cred că, atunci când casa lui Dumnezeu face asta, ea dă dovadă de lipsă de căldură umană. Este căldura umană umanitate normală? Se conformează căldura umană adevărului? Dacă ai căldură umană și folosești timpul destinat adunării pentru chestiunile tale personale, ba chiar îi faci pe oameni să ți se alăture și să te susțină, atingându-ți scopul de a te ocupa de chestiunile tale personale și tulburând ordinea normală a aleșilor lui Dumnezeu în timp ce aceștia citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr și făcându-i să irosească acest timp prețios, este corect față de ei? Se conformează acest lucru faptului de a avea căldură umană? Aceasta este cea mai inumană și cea mai imorală abordare, iar oamenii ar trebui să se ridice și să o denunțe. În cazul în care conducătorii și lucrătorii sunt prostănaci ineficienți, inutili și incapabili să oprească și să restricționeze prompt astfel de comportamente, fără să întreprindă o lucrare reală, atunci, frații și surorile care au simțul dreptății ar trebui să se unească pentru a preveni răspândirea în biserică a unui astfel de comportament și a acestei ambianțe. Dacă nu vrei să irosești timpul prețios destinat citirii cuvintelor lui Dumnezeu și părtășiei despre adevăr, dacă nu vrei ca intrarea ta în viață să fie tulburată și să sufere pierderi, distrugându-ți șansa la mântuire, atunci ar trebui să te ridici ca să refuzi, să oprești și să restricționezi aceste situații. A proceda astfel este potrivit și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Unora dintre voi le este jenă să facă asta; poate că ție îți este jenă, dar celor ticăloși nu le este. Ei au tupeul să folosească timpul tău prețios de adunare: timpul în care Duhul Sfânt lucrează și Dumnezeu te luminează. Dacă ți-e jenă să îi refuzi, atunci meriți pierderile suferite de viața ta! Dacă ești dispus să-i arăți iubire Satanei,

diavolilor și neîncrezătorilor, oferindu-le ajutor, sacrificându-te pentru alții și nerespectând principiile, pe cine poți să dai vina pentru pierderile suferite de viața ta? Prin urmare, fiecare clipă în care se construiesc relații personale și în care oamenii se ocupă de chestiuni personale trebuie să fie îndepărtate cu totul din viața bisericească. Dacă cineva persistă să-și urmeze propria metodă și insistă să pălăvrăgească despre chestiunile lor de familie, angajându-se în flecăreală, ocupându-se de chestiuni personale sau căutând slujbe și parteneri romantici pentru alții în timpul destinat părtășiei, găsind în acest fel diverse scuze de a petrece acest timp, cum ar trebui tratată o astfel de persoană? Mai întâi, ar trebui oprită; dacă tot nu ascultă, atunci ar trebui implementate izolarea și restricțiile. Dacă aceasta continuă să provoace tulburări din spatele scenei, dându-se bine pe lângă oricine poate și hărțuind peste tot viețile normale ale fraților și surorilor, atunci ar trebui să fie îndepărtată și să nu fie considerată frate sau soră. Nu este calificată să trăiască viața bisericească și nu merită să participe la adunări. Astfel de oameni ar trebui să fie restricționați și respinși. Desigur, și această lucrare este o sarcină importantă pe care conducătorii și lucrătorii de la toate nivelurile ar trebui să o îndeplinească. Când apar astfel de probleme și situații, conducătorii și lucrătorii ar trebui să fie primii care se ridică și îi opresc. Cum ar trebui să îi oprească? Ar trebui să le spună: „Știi că acest comportament al tău a provocat deja perturbări și tulburări vieții bisericești? Este un lucru pe care toți frații și surorile îl consideră dezgustător și îl detestă și este condamnat și de Dumnezeu. Ar trebui să pui capăt acestui comportament. Dacă nu te lași convins și persiști în a-ți urma propria metodă, atunci viața ta bisericească va fi oprită, îți vor fi luate cărțile despre cuvintele lui Dumnezeu și biserica nu te va mai recunoaște!” Desigur, există unii oameni care, din cauza staturii lor mici și a lipsei de înțelegere a adevărului, ar putea să pălăvrăgească ocazional despre chestiuni de familie, să închege o

relație cu cineva sau să se ocupe de chestiuni minore, iar această situație nu este foarte gravă. Este în ordine? (Da.) În împrejurări care nu provoacă nicio tulburare nimănui, este acceptabil ca frații și surorile să se ajute unii pe alții și să arate un pic de iubire unii față de alții. Dar despre ce avem părtășie? Despre cazul în care asemenea comportamente și acțiuni au provocat deja perturbări și tulburări vieții bisericești normale; în astfel de cazuri, cei implicați ar trebui opriți și restricționați. Nu ar trebui să tolerăm ca aceștia să perturbe și să tulbure în continuare viața bisericească. A proceda astfel este benefic pentru intrarea în viață a fraților şi a surorilor. Unii oameni afișează comportamente similare, dar situația nu este gravă și nu continuă să provoace perturbări și tulburări; sunt doar interacțiuni normale între frați și surori, care se ajută reciproc și se consultă pentru informații în mod normal sau se interesează de cunoștințe comune sau pun întrebări despre cunoștințe generale pe care nu le înțeleg. Atât timp cât nu folosesc timpul destinat adunărilor și atât timp cât ambele părți consimt și sunt dispuse fără să se impună reciproc și este vorba de o interacțiune care se încadrează în sfera umanității normale, atunci este admisibil, iar biserica nu va restricționa acest lucru. Există, totuși, ceva: dacă discursul imprudent și acțiunile cuiva din viața bisericească provoacă hărțuirea și tulburarea fraților și a surorilor, iar unii oameni s-au simțit dezgustați de acest lucru și și-au exprimat obiecțiile, atunci conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină ca să rezolve această problemă. Sau, dacă ceilalți au raportat deja pe cineva, afirmând că acea persoană nu are părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu în timpul destinat adunărilor, ci, în schimb, pălăvrăgește despre chestiunile sale de familie și își construiește relații personale, tratând locul de adunare drept o arenă în care să-și construiască relații personale și să se ocupe de chestiuni personale, cerând favoruri de la ceilalți și exploatând pe oricine poate; și afirmând că acea persoană are un caracter josnic, este

egoistă, detestabilă și abjectă și nu urmărește adevărul, ci caută avantaje peste tot, umblând după diverse oportunități în beneficiul său, atunci o astfel de persoană ar trebui să fie izolată.

Anumiți indivizi îi exploatează pe unii dintre frații și surorile înstărite și influente ca să facă anumite lucruri pentru ei și, dacă cerințele lor nu sunt îndeplinite, deseori îi judecă pe la spate, pretinzând că acești oameni sunt lipsiți de iubire și nu sunt credincioși adevărați, voind chiar să îi raporteze. Ați întâlnit astfel de indivizi? Nu ar trebui să fie corectați astfel de oameni? Ce ar trebui făcut în fața unor astfel de situații? Conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină pentru a rezolva problema, acționând conform principiilor, ca să se asigure că nu îi tulbură pe frați și surori. Este greșit dacă cineva refuză să facă ceva pentru ei? Echivalează refuzul de a-i ajuta cu nepracticarea adevărului sau cu lipsa iubirii față de Dumnezeu? (Nu.) Este libertatea lui să îi ajute sau nu; are dreptul să aleagă. Casa lui Dumnezeu nu stipulează că frații și surorile trebuie să se ajute la rezolvarea dificultăților familiale în cadrul vieții bisericești. Viața bisericească nu este un loc pentru rezolvarea problemelor de familie, ci un loc de adunare pentru a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și a crește în viață. Unii oameni folosesc viața bisericească pentru a-și rezolva propriile probleme – ce consecințe poate să aibă acest lucru? Nu afectează mâncatul și cititul cuvântului lui Dumnezeu de către aleșii Săi și înzestrarea lor cu adevărul? Problemele personale ale cuiva pot fi rezolvate în privat, cu frații și surorile; nu e nevoie să fie aduse în viața bisericească pentru a fi rezolvate. Toată lumea ar trebui să știe ce consecințe apar când faptul de a se ocupa de chestiuni personale interferează cu trăirea vieții bisericești de către aleșii lui Dumnezeu. Odată ce descoperă asemenea probleme, conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină pentru a le rezolva. Ar trebui să-i protejeze pe cei care își pot îndeplini normal îndatoririle în biserică, să-i

protejeze pe cei care urmăresc realmente adevărul, să-i restricționeze pe oamenii răi și să-i împiedice să-și atingă țelurile. Aceasta este responsabilitatea conducătorilor și a lucrătorilor. Ar trebui să se facă distincții clare în ceea ce privește modul în care sunt tratate cazurile normale din a treia chestiune, ce manifestări au o natură sau o împrejurare gravă și ce tipuri și manifestări constituie perturbări și tulburări. Odată ce gravitatea împrejurării este clar distinsă, ar trebui să fie tratată conform naturii sale. Acesta este un lucru pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să-l înțeleagă și este, de asemenea, un lucru pe care toată lumea ar trebui să-l sesizeze.

IV. Formarea clicilor

A patra manifestare a perturbării și tulburării vieții bisericești este formarea clicilor, a cărei natură este foarte gravă. Ce comportamente constituie formarea clicilor? Dacă doi oameni care cred în Dumnezeu sunt credincioși de o perioadă similară de timp, au aceeași vârstă, aceleași situații familiale, aceleași interese și personalități și așa mai departe și se înțeleg bine unul cu celălalt, deseori stând împreună în timpul adunărilor, și dacă se cunosc îndeaproape, se consideră asta formare a clicilor? (Nu.) Acesta este un fenomencomun al interacțiunii interpersonale normale, care nu constituie nicio tulburare pentru ceilalți; prin urmare, nu se consideră formare a clicilor. Așadar, la ce se referă formarea clicilor, conform celor menționate aici? De exemplu, dintre cinci frați și surori care se întrunesc, trei sunt muncitori la oraș și doi sunt agricultori de la țară. Cei trei muncitori de la oraș stau deseori împreună, vorbind despre faptul că viața e mai bună la oraș și mai rea la țară, unde oamenilor le lipsește educația, orizonturile largi și manierele. Îi disprețuiesc pe oamenii de la țară, vorbindu-le mereu de sus celor doi indivizi de la țară, care apoi se simt ofensați și vor să li se opună, spunând că oamenii de la oraș sunt meschini și

calculează fiecare detaliu, în vreme ce oamenii de la țară sunt generoși. În timpul adunărilor, nu par să fie de acord niciodată, ajungând deseori la dispute și dezbateri inutile. Se înțeleg acești cinci oameni în mod armonios? Sunt ei uniți prin cuvântul lui Dumnezeu? Sunt compatibil unul cu celălalt? (Nu.) Când oamenii de la oraș spun mereu „noi, oamenii de la oraș”, iar oamenii de la țară spun mereu „noi, oamenii de la țară”, ce fac ei? (Formează clici.) Aceasta este a patra chestiune despre care vom avea părtășie: formarea clicilor. Acest comportament de clică înseamnă formarea de grupuri și facțiuni. Formarea diverselor bande, facțiuni și a altor grupuri în funcție de regiune, de condițiile economice și de clasa socială, precum și pe baza unor puncte de vedere diferite constituie formarea clicilor. În cadrul bisericii, indiferent cine conduce aceste clici, formarea diferitelor bande și facțiuni și formarea bandelor incompatibile sunt toate fenomene ale formării clicilor. În unele locuri, o întreagă familie extinsă crede în Dumnezeu și, la un loc de adunare, în afară de doi oameni cu nume de familie diferite, restul aparțin familiei lor. Apoi, această familie formează o facțiune sau o bandă, făcând din cei doi oameni cu nume de familie diferit niște intruși. Indiferent cine din această familie se confruntă cu vreo problemă sau este emondat, dacă o persoană exprimă supărare, restul i se alătură pentru a reitera sentimentul. Dacă cineva acționează împotriva principiilor, ceilalți îl acoperă și îi ascund acțiunile, interzicându-le tuturor să-l expună; nu este acceptabilă nici cea mai mică pomenire a acestui lucru, cu atât mai puțin emondarea. Care este problema aici? O puteți discerne? Când membrii acestei familii se întrunesc, toți cântă aceeași melodie în sincron, sondând în ce direcție bate vântul și așteptând indicii înainte de a vorbi. Dacă instigatorul lor ia o anumită atitudine, toți ceilalți îl urmează, iar alții nu îndrăznesc să-l provoace sau să vină cu obiecții. Nu constituie producerea acestui fenomen în viața bisericească perturbări și tulburări ale ordinii normale a bisericii?

Oamenii din această bandă dictează care pasaje din cuvintele lui Dumnezeu să fie mâncate și băute în timpul adunărilor și toată lumea trebuie să asculte; chiar și conducătorii de biserică trebuie să-i respecte și nu pot obiecta. Ei declară cine ar trebuie să fie aleși în calitate de conducători și lucrători, iar conducătorii de biserică trebuie să considere opinia lor cea mai importantă și să nu o trateze cu ușurință. În același timp, recrutează încontinuu „talente”, atrăgându-i de partea lor pe cei care îi vor asculta, în care pot avea încredere și care le sunt de folos în grupul lor pentru scopurile acestuia, extinzându-și influența încontinuu. Această clică vizează să controleze viața bisericească; instigatorul lor vrea să controleze biserica. Acest grup are o putere însemnată; ei se înhăitează pentru a acționa în biserică. Orice se întâmplă în biserică, ei vor să fie implicați. Ceilalți trebuie să le citească expresiile înainte de a vorbi sau a gestiona ceva, până într-acolo încât conținutul fiecărei adunări destinate mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu trebuie să adere la rânduielile și dorințele lor. Chiar și atunci când conducătorii de biserică vor să facă ceva, trebuie mai întâi să le consulte opiniile și să le asculte ideile. Majoritatea fraților și a surorilor sunt controlați de ei și multe chestiuni legate de lucrarea bisericii sunt, de asemenea, sub controlul lor. Acești oameni care formează clici perturbă și tulbură în mod grav viața bisericească și lucrarea bisericii. Este aceasta o problemă gravă? Ar trebui restricționate aceste acțiuni? Ar trebui ca ei să fie corectați? Instigatorii acestor clici ar trebui să fie restricționați și îndepărtați sau excluși, în vreme ce acelor indivizi zăpăciți care îi urmează orbește ar trebui să li se ofere mai întâi părtășie și ajutor. Dacă nu se căiesc și nu-și schimbă direcția, atunci trebuie să fie restricționați. Nu le arătați niciun pic de curtoazie!

Ce constituie formarea clicilor – este ușor de înțeles? Dacă o persoană ridică o problemă și alți câțiva îi reiterează opinia, se

consideră asta formare a clicilor? (Nu.) Dacă unii frați și surori, care au o povară și un simț al dreptății relativ mai mare, apelează la ceilalți să li se alăture în îndeplinirea unei sarcini importante sau dacă îi conduc pe toți în timpul părtășiei, cu scopul de a obține rezultate la adunare și de a fi capabili să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu în legătură cu un subiect semnificativ, și toți le urmează modul de a gândi în timp ce au părtășie și citesc prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu, se consideră asta formare a clicilor? (Nu.) În biserică, care oameni sunt predispuși să formeze clici? Ce fel de comportament constituie formarea clicilor? (Mai mulți oameni care se acoperă și se tolerează unii pe alții sau care recurg la invidie și competiție, toate acestea perturbând și tulburând lucrarea bisericii – asta înseamnă formarea clicilor.) Acesta este un aspect. Care este punctul-cheie aici? Acoperirea și tolerarea reciprocă duc la perturbări și tulburări; a ști că e rău să faci un lucru și că nu se conformează cu adevărurile-principii, dar a ascunde totuși asta în mod deliberat, a aduce argumente sofisticate și a nu spune adevărul, preferând să prejudiciezi lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu doar pentru a-ți proteja reputația și statutul, și a-i acoperi pe cei care fac rău și provoacă perturbări și tulburări cu prețul trădării intereselor casei lui Dumnezeu – asta reprezintă formarea clicilor. Un alt scenariu implică instigarea și ademenirea oamenilor să se opună în mod colectiv rânduielilor casei lui Dumnezeu. Natura acestui lucru este gravă, este și aceasta o formă de perturbare și tulburare a lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii. Care este principalul scop al formării clicilor? Este acela de a controla biserica şi de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu.

Mai există un fel de formare a clicilor care implică oameni care vorbesc plăcut cu scopul de a cuceri de partea lor diferite tipuri de indivizi. La suprafață, pare că toți membrii acestor tipuri de bande

pot să vorbească liber și să-și exprime propriile opinii. Totuși, privind rezultatele finale, se poate vedea că, de fapt, sunt conduși de spusele unei persoane – acea persoană este girueta lor. Așadar, cum îi atrage acea persoană pe ceilalți de partea ei? Vede pe cine poate să atragă de partea ei și cine este ușor de atras și le face mici favoruri, oferindu-le puțin sprijin iubitor. Apoi caută informații despre ei, descifrând ce îndrăgesc, cum le place să vorbească, personalitățile și hobbyurile lor. În același timp, este deseori de acord cu ei în conversații pentru a le câștiga inimile și, în final, îi „mișcă” treptat, făcându-i să intre în clica ei și să i se alăture, fără ca aceștia să-și dea seama. La modul general, oamenii care vorbesc plăcut pentru a-i câștiga de partea lor reprezintă o metodă foarte blândă, e plină de „căldură umană” și este foarte eficientă. De exemplu, dacă cineva îi arată iubire altei persoane în mod regulat, este de acord cu ea în conversații și dă dovadă de înțelegere și toleranță față de ea, acea persoană își va face inconștient o impresie favorabilă despre el și, apoi, va fi înrolată printre forțele sale. În ce fel de situații au efect astfel de bande și facțiuni? De îndată ce unul dintre adepții săi fervenți este expus, se simte nedreptățit sau îi sunt perturbate sau lezate interesele, statutul sau reputația de către cineva din afara facțiunii lor, acest tip de persoană se va ridica să vorbească în numele adeptului, luptând pentru interesele și drepturile lui – asta înseamnă că formează clici. Cele două tipuri evidente de formare a clicilor sunt acoperirea oamenilor și tolerarea lor, precum și opoziția colectivă. Totuși, formarea clicilor vorbind plăcut nu pare atât de puternică precum cele două tipuri pe care tocmai le-am menționat, iar membrii unor asemenea clici trec de obicei neobservați în biserică. Dar când vine vremea ca oamenii să facă o alegere, să aibă o poziție clară, astfel de facțiuni devin clar vizibile. De pildă, dacă instigatorul unei facțiuni spune că un anumit conducător de biserică are calibru, adepții lui vor da imediat o grămadă de exemple despre modul în care acel

conducător își manifestă calibrul. Dacă instigatorul facțiunii spune că unui conducător de biserică îi lipsește capacitatea de lucru, are calibru slab și umanitate rea, ceilalți membri îi vor urma exemplul, vorbind despre modul în care acel conducător este incompetent și incapabil să aibă părtășie despre adevăr, că rostește cuvinte și doctrine și vor spune că toți ar trebui să aleagă persoana potrivită în locul lui. Acesta este un tip de clică invizibilă. Deși nu ies în față în mod public să acapareze puterea și să controleze oamenii din biserică, există o forță invizibilă în interiorul acestor facțiuni și bande, care controlează viața bisericească și ordinea bisericii. Aceasta este o formă mai terifiantă, mai ascunsă de formare a clicilor. Pe lângă cele două situații ușor de discernut de formare a clicilor menționate înainte, care reprezintă probleme pe care conducătorii de biserică ar trebui să le rezolve, acest tip ascuns de formare a clicilor este o problemă pe care aceștia ar trebui cu atât mai mult să o rezolve și să se ocupe de ea. Cum ar trebui să procedeze în acest sens? Trebuie să îl corecteze direct pe instigatorul acestui tip de bandă, prin părtășie. De ce să se concentreze mai întâi asupra părtășiei cu instigatorul? La suprafață, pare că membrii unei asemenea clici nu sunt controlați de nimeni, dar, în realitate, toți știu în adâncul lor de cine ascultă și își doresc să asculte de acea persoană. Prin urmare, cel pe care îl idolatrizează și care îi controlează ar trebui să fie tratat și corectat și ar trebui să se aibă părtășie cu el despre adevăr, astfel încât să înțeleagă natura acțiunilor sale. Chiar dacă instigatorul poate că nu s-a opus în mod deschis casei lui Dumnezeu sau nu a protestat împotriva conducătorilor, el controlează dreptul acestor oameni de a vorbi, gândurile, punctele lor de vedere și calea pe care o urmează. Este un antihrist ascuns. Astfel de indivizi trebuie să fie identificați, apoi discernuți și disecați. Dacă nu se căiesc, ar trebui să fie restricționați și izolați. Apoi, ar trebui făcută o investigație asupra fiecăruia dintre membrii lor, pentru a vedea care dintre ei este la fel. Mai

întâi, sortați-i pe acești indivizi și, apoi, aveți părtășie cu cei confuzi care sunt timizi, lași și au fost induși în eroare. Dacă pot să se căiască și să renunțe la a-l urma pe antihrist, atunci pot să rămână în biserică; dacă nu, ar trebui izolați. Este aceasta o abordare potrivită? (Da.) Există acest fenomen în cadrul bisericii? Ar trebui rezolvat acest tip de problemă? (Ar trebui rezolvat.) De ce ar trebui rezolvat? De când casa lui Dumnezeu a început să răspândească Evanghelia, forțele antihriștilor au fost omniprezente în viața bisericească și mulți dintre aleșii lui Dumnezeu au fost afectați, constrânși sau controlați de aceste forțe, în diferite măsuri. Oricând vorbesc sau acționează acești oameni, ei nu sunt într-o stare de libertate sau de eliberare, ci mai degrabă suntdominați, influențați, controlați și întemnițați de gândurile și punctele de vedere ale unor indivizi. Acești oameni se simt obligați să vorbească și să acționeze în anumite moduri; dacă nu o fac, se îngrijorează și se tem să nu suporte consecințele care decurg din asta. Nu a afectat și nu a tulburat acest lucru viața bisericească? Este aceasta o manifestare a vieții bisericești normale? (Nu.) Acest tip de viață bisericească nu are o ordine normală, ci este controlată de oameni răi. Atât timp cât oamenii răi dețin puterea în biserică, acolo nu domnește cuvântul lui Dumnezeu sau adevărul. Conducătorii, lucrătorii și frații și surorile care înțeleg adevărul vor fi oprimați. O astfel de biserică este controlată de forțele antihriștilor. Și aceasta reprezintă o problemă și un fenomen al perturbării și tulburării lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericii, pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să le îndrepte și să le rezolve. Unii oameni care fac parte din banda unui antihrist se tem să nu piardă încrederea bandei lor, să nu-și piardă susținătorii, prietenii, să nu aibă niciun sprijin la nevoie și așa mai departe. Prin urmare, fac tot ce pot ca să rămână în bandă. Nu este gravă această situație? Nu ar trebui rezolvată? (Ba da.) Când apare acest tip de situație în biserică, o simt majoritatea oamenilor? O discern majoritatea oamenilor? Unii

sunt controlați de cineva fără să-și dea seama, trebuie să urmeze tot timpul gândurile și punctele de vedere ale acelei persoane, afirmațiile și acțiunile ei, învățăturile ei și le este frică să spună „nu”, se tem să i se opună acelei persoane și chiar trebuie să dea din cap aprobator, fără sinceritate, și să zâmbească când acea persoană vorbește, de teamă să nu o ofenseze. Există astfel de situații? Care este problema care ar trebui rezolvată aici? Conducătorii de biserică ar trebui să-l corecteze și să se ocupe de acel instigator antihrist care este capabil să-i inducă în eroare și să-i controleze pe alții. Mai întâi, ar trebui să aibă părtășie despre adevăr pentru a le permite majorității oamenilor să-l discearnă pe acest antihrist, apoi să-l restricționeze ei înșiși pe antihrist. Dacă antihristul nu se căiește, ar trebui să fie îndepărtat prompt, pentru a-l împiedica să tulbure în continuare ordinea normală a bisericii.

În concluzie, în viața bisericească normală, frații și surorile ar trebui să poată avea părtășie în mod liber și fără constrângeri despre cuvintele lui Dumnezeu, precum și despre perspectivele, înțelegerile, experiențele și dificultățile lor personale. Desigur, ar trebui să aibă, de asemenea, dreptul să facă sugestii, să critice și să expună orice acțiune a conducătorilor și lucrătorilor care încalcă principiile, având totodată dreptul să ofere ajutor și sfaturi. Toate aceste lucruri ar trebui să fie libere și toate aceste aspecte ar trebui să fie normale; nu ar trebui să fie controlați de niciun individ, făcându-i pe aleșii lui Dumnezeu să fie constrânși – aceasta nu ar fi o viață bisericească normală. Casa lui Dumnezeu are cerințe, reguli și principii pentru modul în care ar trebui să vorbească, să acționeze și să se comporte frații și surorile și pentru modul în care ar trebui să-și întemeieze relații interpersonale normale în viața bisericească și așa mai departe, iar aceste lucruri nu sunt definite de niciun individ. Când frații și surorile fac ceva, ei nu trebuie să verifice expresia niciunui individ, nu trebuie să urmeze ordinele niciunui

individ sau să fie constrânși de nicio persoană. Nimeni nu ar trebui să servească drept giruetă sau timonier; singurul lucru care poate indica direcția este cuvântul lui Dumnezeu, adevărul. Prin urmare, aleșii lui Dumnezeu trebuie să adere la cuvântul lui Dumnezeu, la adevăr și la principiile părtășiei despre adevăr la adunări. Dacă ești tot timpul constrâns de o altă persoană, căutând mereu indicii din partea ei, și nu mai îndrăznești să continui să vorbești când îi vezi privirea nemulțumită sau fruntea încruntată, dacă ești tot timpul restricționat de acea persoană în timp ce ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre înțelegerea ta bazată pe experiență personală, simțindu-te mereu constrâns, incapabil să acționezi conform adevărurilor-principii și, dacă privirile, cuvintele, expresiile faciale, tonul vocii acelei persoane și amenințările insinuate prin discursul său te îngrădesc în permanență, atunci ești controlat în cadrul unei clici conduse de această persoană. Acest lucru este problematic; aceasta nu este viață bisericească, ci viața unei facțiuni conduse de un antihrist. Când este vorba de acest tip de problemă, conducătorii și lucrătorii ar trebui să intervină ca să o rezolve, iar frații și surorile au și ei obligația și dreptul de a apăra ordinea normală a bisericii. Cei care perturbă și tulbură viața bisericească, îndeosebi cei care formează clici și vor să controleze biserica, ar trebui să fie opriți, expuși și disecați, permițându-le tuturor să câștige discernământ și să deslușească esența problemei, care este încercarea de a întemeia un regat independent. Biserica nu permite formarea clicilor și divizarea bisericii pentru niciun motiv. De exemplu, împărțirea în bande pe baza identității și a statutului social, a vecinătății, regiunilor sau confesiunii religioase, sau împărțirea în bande pe baza nivelului de educație, a averii, rasei sau culorii pielii și așa mai departe – toate acestea contravin adevărurilor-principii și nu ar trebui să aibă loc în biserică. Indiferent ce motiv se folosește pentru împărțirea oamenilor în aceste ierarhii, ranguri, facțiuni și clici, aceasta va perturba și va

tulbura lucrarea bisericii și ordinea normală a vieții bisericești și este o problemă pe care conducătorii și lucrătorii ar trebui să o rezolve prompt. Pe scurt, indiferent de motivele pentru care oamenii se împart în clici, facțiuni sau bande, dacă aceștia au acumulat o anumită forță și constituie o tulburare pentru lucrarea bisericii și ordinea vieții bisericești, atunci ar trebui să fie opriți și restricționați. Dacă membrii unor astfel de clici nu pot fi deconsiliați, acești răufăcători pot fi izolați și îndepărtați. Gestionarea acestor probleme face și ea parte din lucrarea și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească liderii și lucrătorii. Așadar, ce trebuie să se înțeleagă de aici? Faptul că, atunci când anumiți oameni au format forțe în biserică și sunt capabili să se confrunte cu liderii de biserică, lucrarea bisericii și cuvintele lui Dumnezeu și să li se împotrivească și sunt capabili să tulbure și să strice ordinea normală a vieții bisericești, astfel de comportamente, manifestări și situații ar trebui restricționate și tratate prompt. Când este vorba de formarea clicilor, nu se fac distincții în funcție de numărul de oameni implicați. Dacă doi oameni se înțeleg bine și nu provoacă nicio tulburare bisericii, nu e nevoie să se intervină. Totuși, odată ce încep să provoace tulburări și să formeze o forță cu scopul de a controla biserica, acești indivizi ar trebui opriți și restricționați. Dacă nu se căiesc, ar trebuie să fie îndepărtați și excluși prompt. Acesta este principiul.

22 mai 2021

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org